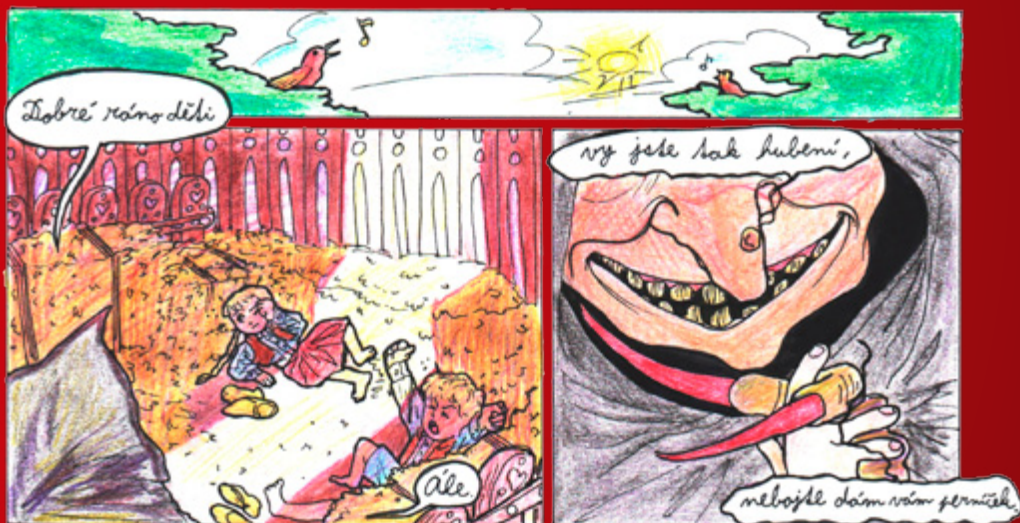

Lež jako věž

Almanach oceněných prací
okresního kola literární soutěže
O poklad strýce Juráša

2020/2021

Lež jako věž

**Almanach oceněných prací okresního kola
literární soutěže O poklad strýce Juráša
2020/2021**

Městská knihovna
Rožnov pod Radhoštěm

Předmluva

*„Povídala paní pánu, že prý bez něj nedá ránu.
Pán naivně uvěřil, čeká paní už pár chvil.
Ta však jinde s jiným plány snová,
budoucnost je před ní nová.
Pán, co paní uvěřil, že obelhán byl, netušil...“*

Ano, v lidském světě je lež (někdy vysoká jako věž) jevem běžným. Avšak také je to jev, který nemáme rádi, učíme sebe i děti, že lhát se nemá. Že říkat pravdu je správné, čestné. Nicméně... na světě není nic jednoznačné. Někdy čistá pravda dokáže napáchat více škody než milosrdná lež.

Proto si přečtěme dětské povídky, básně či komiksy, které postoupily do letošního okresního kola tradiční literární soutěže O poklad strýce Juráše a zabývají se tématem lži mezi námi. Jak vidí či vnímají lhaní děti ze svého pohledu? Jste zvědaví? Listujte a čtěte!

Pavel Zajíc
ředitel Městské knihovny
Rožnov pod Radhoštěm

Ilustrace na titulní straně © Anna Miturová, 2021
Grafická úprava © Jakub Sobotka, 2021
ISBN: 978-80-87334-45-4

I. KATEGORIE

(1. – 3. třída)

Tereza Jenáčková

O Karkulce a Broňovi

Žila jednou jedna malá holčička. Mezi kamarády byla velice oblíbená, ale ze všech nejraději ji měla maminka s babičkou. Nosila červený čepeček, který dostala od babičky k narozeninám. Podle tohoto čepečku, který nikdy nesundávala, jí začali říkat Červená Karkulka.

Jednou, když měla Karkulka prázdniny, rozhodla se, že babičku navštíví. Babička bydlela sama daleko za lesem, kde se starala o zvířátka. Cesta nebyla jen slunečná a hezká, byla místy temná a strašidelná, skoro jako z filmu Jurský park. Ale Karkulka byla velmi statečná, maminka to o ní věděla, a proto ji pustila samotnou na výlet.

Když si Karkulka vykračovala po kamenité cestičce, všimla si, že za pár kroků dorazí do temné části lesa, o které se říkalo, že by tam snad mohli stále žít dinosauři. I když Karkulka těmto báchorkám nevěřila, stejně nasadila svižnější tempo, aby byla rychleji zpět na slunné pěšince.

Karkulka poskakovala a zpívala si, aby jí to rychleji utíkalo. Najednou se ocitla před malým mostkem přes potůček. Chvilí přemýšlela, zda ho má přeběhnout, nebo ne. Ale než se stihla nadát, z pod mostu se začal vytahovat dlouhatánský krk s obrovskou hlavou obsypanou velkými, ostrými zuby. Karkulka se zalekla. „Fuj, ty jsi ale škaredý drak!“ vykřikla. Její tenoučký hlásek se třepal strachy. „Já nejsem žádný drak, holčičko! Já jsem brontosaurus Broňa!“ a zlověstně pohodil ocasem. Karkulka se chystala rozběhnout, aby se dostala z Broňových spárů co nejrychleji. Broňa se ale rozhodl, že holčičku jen tak nepustí a svojí obrovskou nohou jí zatarasil cestu. „Kampak kampak, děvenko? Já tě jen tak nepustím,“ smál se a cenil své ostré zuby. Karkulka začala sténat. „Co po mně chceš, ty velký, škaredý tvore? Mě sníst nemůžeš, já nesu babičce buchtu, co jsem sama upekla!“ potahovala Karkulka. Broňa se začal opět smát: „Ale vždyť já tě sníst nechci. Já se živím listy ze stromů a trávou ze země. Maso já nerad.“ Odpověděl Broňa mírumilovně.

Chvilí tam stáli a koukali na sebe, když v tom Broňa pronesl: „Když mi zazpíváš písničku, tak tě k babičce odnesu, máš to ještě daleko.“ Karkulka chvilí přemýšlela, co asi bude dělat a že jí možná Broňa opravdu nechce ublížit. Nakonec si řekla, že přece jenom to má k babičce ještě daleko, a tak mu teda zazpívá. Tak začala: „Černé oči jděte spát. Černé oči jděte spát, vždyť musíte ráno vstát, vždyť musíte ráno vstát...“ a pokračovala dál. Broňa Karkulku poslouchal a začal plakat. Když Karkulka dozpívala, Broňa ji objal svým ocasem a povídá: „To bylo nádherné, děvčátko, neboj se, odnesu tě k babičce.“ Vysadil si Karkulku za krk a vydali se na cestu.

Jak tak šli, začali si spolu notovat. Cesta rychle utekla a babička už na Karkulku z dále mávala. Když Broňa sundal Karkulku ze svých zad, rozběhla se obejmout babičku. „Babi, to je Broňa, potkali jsme se v lese a za písničku mě odnesl sem k tobě,“ povídá Karkulka s úsměvem. „Vždyť já ho znám, moje milá. S Broňou jsme kamarádi už léta, pomáhá mi tady se zvířátky. Nosí mi vodu ze studny, otrhává ovoce ze stromů a věší prádlo.“ Smála se babička.

Chvilí tam tak všichni stáli a povídali si. Pak se rozhodli, že si dají buchtu, co Karkulka upekla, a přesunuli se do zahrady. Den se chýlil ke konci a Broňa s Karkulkou se stali nejlepšími kamarády. K večeru se musela Karkulka vrátit domů. Poprosila Broňu, zda by ji mohl odnést. Posadila se mu za krk a mířili zpět ku domovu.

Když dorazili, Karkulka Broňu ještě objala na rozloučenou a slíbila mu, že za ním k mostu bude často chodit. Broňa souhlasil, dal Karkulce pusku na čelo a za chvilí zmizel v lese. Karkulka vyběhla schody nahoru, pozdravila maminku a všechno jí vyprávěla. V kuchyni se svítil ještě dlouho a ozýval se veselý smích.

A tak jednou vzniklo velké přátelství mezi malým děvčátkem a hodným dinosaurem. Proslýchá se, že Karkulka a Broňa spolu chodí na výlety dodnes a jsou všude oblíbenou dvojicí, která nosí jen smích a radost i do těch nejchmurnějších období.

Jak Karkulka v lese potkala princeznu Mochomůrku

Byla jednou jedna holčička, a protože nosila bílý čepeček na hlavě, říkalo se jí Bílá Karkulka. Jednoho dne ji její babička poslala do lesa nasbírat hříbky. Cestou do lesa potkala princeznu Muchomůrku. Princezna byla moc smutná a svěřila se Karkulce, že je zakletá.

„Jaká je tvá kletba?“ zeptala se Karkulka. Princezna Mochomůrka odpověděla: „Moje kletba je taková, že se na svět mohu podívat jen na chvíli, ale potom musím do pekla... a mě se tam nechce, protože nemám ráda teplo a špínu.“ „Jak si k takové kletbě přišla?“ zeptala se Karkulka. „Představ si, že jsem byla taková trumpetka a upsala se Dáblu vlastní krví,“ řekla princezna Mochomůrka. „Jak tě to mohlo, ty trumpetko, napadnout?“ zeptala se Karkulka. Princezna smutně začala vyprávět: „Ááá... byli jsme chudé království a já viděla ve výprodeji krásné střevíčky, které jsem moc chtěla. Ale moje královská maminka mi je nechtěla koupit, že jich mám už plný botník. Jenomže já jsem trošku rozmazlená a moc si nedám říct. Tak jsem se rozhodla, že to udělám po svém... a já trumpetka si zavolala na pomoc čerta!... A neříkej mi trumpetko, Karkulko,“ řekla uraženě princezna.

Najednou se princezna Mochomůrka začala ztrácet... to už pomalu začala působit kletba a ona mizela do pekla. Na poslední chvíli stačila na Karkulku zavolat: „Kletbu, Karkulko, zrušíš tak, že třikrát zabušíš na pekelnou bránu a přitom chytneš čerta za ocas. Nemusíš se ho bát, nic ti neudělá, dokud se mu neupíšeš krví. Ale pozor, aby tě nezlákal sladkými řečmi a neupsala ses mu jako já... musíš vystihnout pravý okamžik!“

Karkulka zamrkala a najednou před ní nikdo nebyl. A protože stejně žádné hříbky nemohla najít, rozhodla se princezně Mochomůrce pomoci. Karkulka vůbec netušila, kde má čerta a peklo hledat, tak zkusila ten nejjednodušší způsob, co ji napadlo. «Čerte... čerte... čerte!» volala Karkulka na celý les. Najednou si proti ní vykračuje panáček v modré kamizolce. „Copak chceš, Karkulko? Celý den běhám sem

a tam a už jsem celý unavený!“ řekl ušpiněný mládenec.

Karkulka pochopila, že před ní stojí čert. Řekla mu, že by chtěla na exkurzi k pekelné bráně, a čert, který si myslel, že získá do pekla další dušičku, si spokojeně promnul ruce. Polechtal ji kapradím a najednou se propadli pod zem. Ocitli se v předpekli, kde bylo hrozné horko. „Nemáš trochu vody?“ zeptala se Karkulka čerta. „Ale to víš, že mám“ řekl s úsměvem čert, „dostaneš, kolik vody chceš, jen bych prosil jeden malý podpis. Ani to moc nebolí.“ Karkulka si závčas uvědomila, že to je čertova malá lest, a rozhodla se vydržet. Když dorazili k pekelné bráně, čert se začal nakrucovat před pekelnou stráží a chlubit se, že přivedl do pekla další dušičku. Karkulka na nic nečekala, drapla čerta za ocas a třikrát zabušila na horkou pekelnou bránu.

Nic se však nedělo, a tak Karkulka bušila a bušila a stále hledala, kde se objeví princezna Mochomůrka. Bušení se ozývalo už po celém lese a bylo stále silnější a hlasitější. „Karkulko, Karkulko moje,“ ozývalo se za pekelnou bránou stále hlasitěji... „Karkulko moje, Evičko moje, vstávej, je čas jít do školy,“ ozval se maminčin hlas, když Evička otevřela oči.

„Mami, musím ti povědět, co se mi dnes zdálo,“ řekla s úlevou v hlase Evička a neobvykle rychle vyskočila z postele.

Zuzana Špůrková

Zlaté prasátko

Máme měsíc, kdy nastává adventní čas. Blíží se Vánoce. Ve školní družině jsme si společně vyprávěli o tom, jak tento čas probíhá. Začíná na podzim a končí v zimě. Jsou to čtyři neděle před Štědrým dnem. Na adventním věnci se postupně zapalují svíčky, které se jmenují Víra, Naděje, Mír a Lásky. Naše povídání pokračovalo blížícími se zvyky: sv. Barborou a sv. trojicí Mikuláše, čerta a anděla. Navzájem jsme se dopl-

ňovali, jak to doma voní napečeným cukrovím a perníčky, uklízí se, vyrábí ozdoby, byty zdobí světýlka. Až jsme se v povídání dostali ke Štědrému dni, který adventní čas uzavírá. Přichází po západu slunce.

Tiše a s napětím posloucháme, jak prožívala jeden ze svých Štědrých dnů paní vychovatelka. Bylo jí 8 let, jako mně. To bylo tak: Když se ráno vzbudila, padal sníh. Maminka jí připomněla, že je Štědrý den. Držel se vánoční půst. Snídaně i oběd byl dospěláky vynechán. Děti snídaly vánočku a kakao. Na oběd byla lehká zeleninová polévka. Žádné mlsání, žádné přejídání, jinak by neviděla zlaté prasátko. To se podle legendy ukáže na stěně každému, kdo se dokáže celý Štědrý den až do večere postit. Prase bylo odpradávná symbolem hojnosti a bohatství. Každý, kdo měl ve chlévě nějaké prasátko, věděl, že je zabezpečený na zimu a že hladu neumře. Od té doby se také používá prasátko jako pokladnička. Vykrmené prasátko bylo totiž jako spoření. Paní vychovatelku, tehdy malou dívku, napadla vylomenina, kterou brzy podnikne. Už se nemohla dočkat slavnostní večere. Konečně nadešel čas. Stůl byl bíle prostřen, pod talířem šupina, uprostřed stolu čerstvý chléb a svíčka hromnička. K večeri se u nich přistupovalo jako k posvátnému obřadu. Všichni se společně hlasitě pomodlili, pak otec vzpomenu všechny, kdo již odešli do nebe. To už skrývala v kapse paní vychovatelka baterku. Při večeri začala svítit na strop a na stěnu a volala: „Já vidím zlaté prasátko!!“ Nastal ruch. Tatínek se zlobil a baterku zabavil, starší bratr se smál a mladší sestřička začala plakat, protože prasátko neviděla. Maminka byla dlouho smutná z chování své dcery, ta se za svou nevhodnou srandu opakovaně omluvila. A Ježíšek? Malou dívku potrestal tím, že jí donesl míň dárků.

Dodnes si paní vychovatelka tento večer vybavuje. Radila nám, že se takovému chování máme vyhnout a nic podobného nemáme nikdy dělat. Byla to totiž LEŽ JAKO VĚŽ!

Mariana Janáčková

Jak fialová Karkulka chodila krmit obrovu babičku

Byla jedna holčička, měla krásné očička,
měla zlaté vlásy a v nich dva fialové šátky.
Žila v malém domečku, v tom domečku kyticu
fialových zvonečků.

Místo sukně kačata a na zádech taštičku,
plnou jídla pro obrovu babičku.

Kráčela lesní pěšinkou, za obří rodinkou a
zpívala si píseň kratinkou – tralala, lalala,
bude z tebe fiala.

Když fialová Karkulka babičku nakrmí,
obr se nerozzlobí.

Je to celkem dobrý chlap, má babičku hodně rád
a někdy je i kamarád.

Pokud je však hladová, tak hrozí všem pohroma a
obr dělá třesky, plesky a všude samé hromy, blesky!!!

Babička je spokojená, když je dobře najezená a k tomu
Karkulkou rozveselená.

Tak Karkulka chodí lesem, každým časem, každým dnem,
ať je obr spokojen.

Vždyť Karkulka je taky ráda, že má obra kamaráda!!!

Sofie
Hromádová

Červená Karkulka

Červená Karkulka,
tlustá jako bambulka,
oblíbenou barvu měla,
červenou však nesnášela.
Protože ji nosila,
červenou se nazvala.

V sobotu šla k babičce,
košík jídla nesla,
dostala hlad velice,
tak jí všechno snědla.

Babička se nezlobila,
zastřelila vlka,
udělala hostinu
a měly plná břicha.

Všichni vlci v okolí
babičky se báli,
utíkali, co mohli,
až jim ocasy vlály.

Myslivce to nebavilo,
odložil pušku,
vzal si prut na ryby
a nahodil mušku.

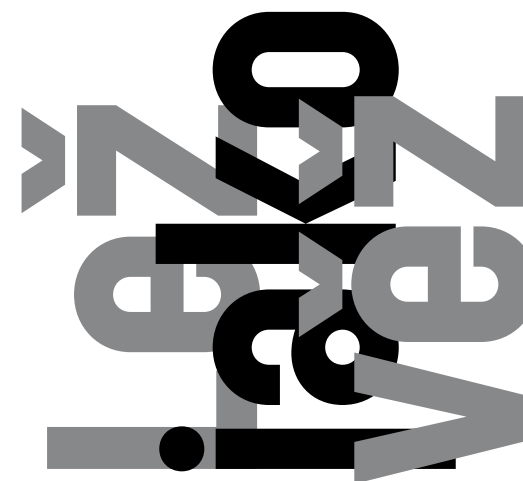
Georgia
Devetzi

Karkulka a jelen

Šla Karkulka do lesa,
potkala tam jelena.
Jelen velký, hodný byl,
Karkulce se uklonil.
Kampak jdeš, má sličná paní,
na zábavu, na vinobraní?
Ne, ne, ne. To se mýlíš, jelene!
Dědečka mám nemocného,
Covid-19 chyceného.
Nesu mu tam dobroty,
má vysoké teploty.
Trochu jablek, jedna kytka,
ať je zdravý jako rybka.

II. KATEGORIE

(4. a 5. třída)

Anna Chrobáková

Antilež

Ááááá!

Z hlubokého spánku mě probudí hluk na ulici. Aha, další volební den. Nevím, že kolem toho lidé dělají takový humbuk. Náš starosta je už dvacet let ve své funkci a každé volby stejně vyhraje. Jmenuje se baron Prášil. Jeho nejlepší kámoš strýček Příhoda říkal, že baron bude mít v těchto volbách namále. Prý do města dorazil pán, co bude kandidovat taky. Mně osobně to přijde jako nesmysl. Jak by mohl nějaký pán, co ho nikdo nezná, kandidovat? A ještě ke všemu být zvolen?

Když už jsem stejně probuzená, jdu se podívat ven. Je tam rušno a v tom davu před radnicí jsem nikoho nepoznávala. Vzdala jsem pokus najít alespoň jednu známou tvář a rozmrzele jsem se vydala domů. Popadla jsem školní batoh a utíkala směr škola. Jsem zvědavá, kolik drbů o kandidátech holky vymyslí. Každý rok je to zajímavější a zajímavější.

Ve škole jsem se toho dozvěděla docela dost (nemyslím z učiva, z drbů, samozřejmě). Třeba že ten cizí pán se jmenuje Antík a je to prý pravý opak barona Prášila. Má prý nějaký super tajný plán, nazývá to nějak – antilež. A v našem městě ho prý chce realizovat. Já nějaká velká drbna nejsem, ale i tak – v drbech je vždycky alespoň zrníčko pravdy. A navíc... Emo! Z přemýšlení mě vytrhne Mája. Je to má nejlepší kámoška a po tom všem, co jsme si spolu prožily, tak trochu i sestra.

„Emo. Kam si myslíš, že jdeš?“

„Ehm... na oběd?“ odpovím nesměle. „Ale houby na oběd, jdeme na radnici. Ve tři se vyhlásí, kdo vyhrál. Copak tebe to vůbec nezajímá?“

I když mě více zajímal můj prázdný žaludek, Máje je lepší neodporovat. A tak jsem se nechala dotáhnout až k radnici. A protože už bylo 2:52, bylo těžké najít dvě volná místa u pódia, kde za chvíli vyhlásí nového starostu. Upřímně – mě to nezajímá. Každý rok slyším to samé: volby vyhrál baron Prášil.

„Emo, Emo, už jde!“ řve Mája a opravdu. Moderátor stojí tam, na pódiu, a slavnostně říká: „Antík Antilež.“ V té chvíli se mi zatmí před

očima. Pamatuju si už jen postel, ve které se probouzím. Nade mnou se sklání Helena, největší drbna, dále Mája, Róza a Anička.

„Jak dlouho už tu ležím?“ vykoktám.

„Zhruba dvě hodiny,“ řekne Anička.

„Ccco se stalo?“ ptám se.

„Antík rozjel svůj plán. Říká tomu antilež. Vždycky, když řekneš nějakou lež, stane se ti něco strašného,“ vysvětlila Helena. „Ale co se ti stane, nikdo neví,“ doplnila Róza.

„Ježíšku na křížku! Co se s námi stane?“ zalomila rukama Mája.

„Holky, Ema potřebuje na vzduch,“ řekla Anička a už mě vedly ven. Dlouze jsme se zadívaly na dům naší sousedky Edny. Je to stará paní, nemá nikoho, tedy kromě kocoura Moura. Ale co to? Táhnou ji ven nějací policajti? Ochranka? Hradní stráž?

Jediná Mája má odvahu přijít k policajtovi... a zeptat se. „Pane? Co provedla tato žena? A kam ji to vedete? Policajt se zasmál: „Řekla lež!“

„A jakou?“ vyprskla Helena. „Že její kocour nemá žrádlo, a přitom měl plnou misku,“ pravil policajt.

Edna na něj vrhla ustrašený pohled plný zoufalství. Druhý policajt otevřel jakousi bránu? portál? a bez milosti do jeho chřtánu shodil zmítající se Ednu. „Ale vždyť ona nic neudělala-mmmmm!“ Musela jsem Róze zacpat pusku, aby neřekla lež. Jeden z policajtů k nám přišel, plivl na chodník a pomalu, pomaličku odcházeli.

O týden později se celé město změnilo. Nejenže chyběla polovina obyvatel, ale také se měnila atmosféra. Soused praskal na souseda a jen sebemenší lež vedla k vhození do onoho portálu. Hlídky gardiánů – tak se říkalo těm divným policajtům – byly všude a z města se nedalo utéct. V našem domě už jsem nebydlela jen já a moje rodina, ale také Helena, Róza, Anička a Mája. Jejich rodiče řekli lež a portál je neminul. Teď neměly kde být. Zrovna jsme s holkami kreslily směšné karikatury Antíka, co tohle bláznovství začal, když nám máma přinesla vodu. Nic jiného už nešlo sehnat. Máma ji před nás položila a řekla: „Ten Antlík je takový blbeček!“ V tu chvíli někdo rozrazil dveře. Gardiáni! Otevřeli portál a bez milosti ji tam hodili. Zamžilo se mi před očima. Do očí jsem gardiánovi zařvala: „Nééééé, nic neudělala!“ Gardián se zasmál tím svým odporným smíchem a řekl: „To byla lež, děvkeno!“ Zamrazilo mě. Já? Do portálu? V té chvíli chytla za rameno Anička s Rózou a Helena se přidala také. „Zdrhej, Emo, zdrhej!“ Než jsem stačila udělat krok,

gardián ze sebe setřásl holky rovnou do portálu, pak mě chytil za vlasy a... pamatuju si už jen, jak padám, PADÁM, PADÁM!

Probouzím se v divném místě na obří zmrzlé žvýkačce, všude tu jsou samé podivnosti a taky... ano, už mi to dochází... tady jsou ztělesněné lži. Co kdo namluvil, to tu má opravdovou podobu. V tu chvíli kolem mě prošla červená, ne – modrá! Karkulka, hluboce se mi zadívala do očí a pak vyplázla své tři žluté jazyky. Ale ano. Na tuhle lež si pamatuju. Povídal mi ji strýček Příhoda, když jsem byla menší. Lži kolem mě bylo plno. Černá duha, příšera ze záchodu, bubák pod postelí a já jako pavouk! Tuhle lež mi zase říkala máma: „Když nesníš ten chleba, bude z tebe pavouk!“

Obejdu svou pavoučí podobu a co to nevidím! Kámoše hasstroše! To byl můj imaginární kamarád. Toho taky vymyslela máma. A za ním další mámin výmysl... a další... a další. Tyhle lži mě k ní zavedenou! Musím je sledovat. Chvilí jde cesta dobře. Moje letadlo, které prý jednou budu mít. Falešný táta jako „Mikuláš“. Ale pak jsem narazila na můj největší dětský strach. Noční můra! Můra neváhala ani chvíli, hned na mě chrstla hrst mých nejhorších snů: zombíci, kostlivci, klauni bez očí. To všechno teď za mnou běželo. Jakmile uteču klaunovi, nahání mě zombík s kostlivcem. A ženou mě přímo do červeného hurikánu. Tak tak se mu vyhnou a běžím dál. Ale už mi dochází dech. Najednou zakopnu a... letím! Podívám se dolů a už vidím, proč letím! Letím na paní Gumě. Tu mi máma vymyslela, když jsem na něco nebo na někoho měla vztek, tak jsem si měla představit, že ho odgumuju. Tak mě napadlo, že to půjde i teď, ne?

Rázem jsem odgumovala noční můru i všechno ostatní, pak mě paní Guma vysadila a já věděla, že je to konec. Konec mojí cesty za mámou. Rozhlédnu se a opravdu. Stojí tam a běží za mnou. A já za ní. Přeskočím obří banán, obejdu želatinovou louži a už ji objímám. Je to ona, a ne žádná napodobenina. S mámou jsme našly i Rózu, Aničku a dokonce i Helenu. Ta měla tolik lží ze svých drbů, že to bylo prakticky nemožné ji najít. Ale tady ve lživé dimenzi je možné všechno. A tak jsme našly nakonec všechny z města. Ale jak se odtud dostaneme, zeptá se máma. Róza s Helenou jednohlasně: nevíme. Ale Aničku něco napadá. Musíme přemýšlet! Co nás sem dostalo? Gardiáni? „Antlík!“ křičí Edna se strýčkem Příhodou. Ne, ne, ne! Ozve se Mája. Něco jiného! Lži? První nesmělý hlas patřil mně.

Ano! To je ono! „A co je opak lži?“ táže se Anička. „Pravda!“ křičí Helenina teta Olina. Ano! Mluvte všichni pravdu!

„Mám ráda své město,“ ozve se nesměle Áňa.

„Já miluju svého psa, Antlík je špatný, naše rodina mě má ráda, sem nepatříme...“ ozývaly se další a další hlasy. Najednou už je jich tolik, že se začne zvedat vlna. Vlna pravdy, která nás nese... ano! Ven!

Najednou jsem v našem městě. Doma!

Ale co teď? Jak svrháme Antíka?

„Já vím!“ ozve se baron Prášil. „Jeho největší slabinou je radost ostatních.“

Lidé města Prášilov! Vylezte ze svých domovů a radujte se! Antík už nám nerozkazuje!

A opravdu! Lidé vylézají a radují se, objímají se se svými ztracenými přáteli a rodinou a skandují ANTÍK DOLŮ, PRÁŠIL NAHORU!

V tu chvíli vyjde Antík ven a zařve: „Já jsem dobrý vládce!“ Jenže to nevydrží gardiáni. Vezmou Antíka a hodí ho do portálu. Vymyslel ho, tak ať si to užije! Jenže Antík těsně před pádem zakřičí: «Ale vy, gardiáni, jste můj výtvar.» Gardiáni se zamyslí a pak skočí do dimenze a Antíka vezmou s sebou...

Od té doby si městečko Prášilov uvědomilo, že vyhodit všechny lži nejde a že nějaké potřebujeme, ale zároveň, když jich bude moc, se nepohneme z místa. Tak končí příběh o posedlosti pravdou a zlém Antíkovi a gardiánech, co terorizovali městečko Prášilov.

Čestmír Vašut

Růžičková Kapusta

Kdysi dávno bylo jedno království, kde pěstovali a jedli jen zelí. Proto se mu říkalo Zelné království. Zemi vládl spravedlivý král Zelí IV. se svou ženou, královnou Brukví. Velice toužili po dítěti a jednoho dne se dočkali. Královně se narodila překrásná holčička, princezna Růžič-

ková Kapusta. Královští rodiče uspořádali křtiny a hostinu, na které podávali opět jen zelí. Tři sudičky stály u kolébky, první ji předpověděla neskutečnou krásu, druhé sudičce však již zelí lezlo krkem, rozlobila se a princeznu proklela: „V den jejích šestnáctých narozenin se princezna nacpe zelím, až praskne. A s ní praskne celé království.“ Aby zabránila hromadné explozi, předpověděla třetí sudička, že princeznu v poslední chvíli zachrání chrabrý princ. Aby se zlá věštba nenaplnila, nechali nešťastní rodiče zničit všechna zelná pole v království.

Růžičková Kapusta vyrostla do krásy. V den svých šestnáctých narozenin zabloudila do zámeckého sklepa, kde objevila zvláštní věc. Byl to sud s kyselým zelím. Sundala víko a zjistila, že uvnitř je něco, co doposud nepoznala. Nabrala si do hrsti a okusila. Zelí jí natolik zachutnalo, že spořádala celý sud. Vtom se kletba vyplnila. Princezna se nafoukla jako balón a s ní všichni lidé v království. Princeznu přivázali za nohu k posteli ve vysoké věži. Když v ní otevřeli okno, Kapusta létala v povětří jako drak na provázku. Lidé s nafouklými břichy se drželi u stropů svých chalup a raději nevycházeli ven, aby neuletěli. S hrůzou očekávali velké bum!

V sousedním království vládl princ Bělásek. Na obloze spatřil neidentifikovatelný létající předmět. Protože od dětství rád jedl mrkev, i na tu dálku poznal, že vzduchem létá princezna ze sousedního království. Již dlouho se mu líbila, ale bál se ji oslovit. „Zachráním ji a vezmu si ji za ženu,“ rozhodl se. „Dejte sedlat mou žízalu,“ rozkázal. Když byl připraven na cestu, nasedl a tryskem se rozjel do sousedního království. Princ šval žízalu, pot se z ní jen lil, pod jejími kopyty země duněla a zvedal se prach. Když dojel k princeznině věži, žízala se vzepjala na zadních a skokem Šemíka proskočila oknem věže. Tam Bělásek našel Kapustu levitující u stropu. Přitáhl ji za špagátek k sobě a mocným stiskem ji objal. Palácem se rozlehlo hlasité grrrrrrrrrrc! Princezna splaskla a byla zase štíhlá jako dřív. A s ní splaskli i všichni lidé v království. Zlé kouzlo pominulo.

Princ si vzal Kapustu za manželku. Narodil se jim syn, který dostal jméno po svých rodičích, Bělásek Zelný. Zazvonil zvonec a příběhu je konec.

Kateřina Komnacká

Únos Sněhurky

Daleko předaleko za osmi sopkami, devíti horami a hranicemi mezi Ruskem a Běloruskem se nachází Bílý dům, ve kterém žije Sněhurka se svojí nevlastní matkou, otec jí kdysi dávno zemřel.

I když žily bez otce, měly se dobře a pořádaly slavnosti, turnaje a bály. Na jednom z bálů se Sněhurka hodně dobře bavila, ale když se zašpinila od vína, musela se jít převléct do svého pokoje. Jakmile vešla do svého pokoje, přepadlo ji třináct trpaslíků. Než se nadála, zavázali jí oči, pusy, ruce a nohy. Poté ji slanili oknem dolů a utekli s ní do hlubokého lesa. Odnесли ji do své chaloupky.

Po ukončení bálu se zjistilo, že Sněhurka není ve svém pokoji, ani nikde jinde v domě. Hledalo ji hodně princů, avšak neúspěšně. Mezi tím Sněhurka pracovala u trpaslíků. Naučila se tam spoustu věcí jako například sklizení brambor, lov medvědů, úklid hornického nářadí a spoustu dalších věcí. Vždy když se trpaslíci vrátili, měli v domě čisto.

Jednoho dne se jeden z princů rozhodl vydat do hlubokého lesa. Jel na svém koni Šemíkovi, po cestě slyšel vytí vlků. Princ sesedl z koně a vytasil meč. Jedním švihem zabil největšího vlka a ostatní se rozeběhli pryč. Poté nasedl na koně a jel dál.

Přijel na paseku, na které stála malá chaloupka. Po pěšině, která vedla z lesa, k ní přicházela Sněhurka s uloveným medvědem, které nesla na zádech. Zavolal na ni: „Mohu vám nějak pomoci, dívko?“ «Ano. Potřebuji nakrájet zeleninu do medvědího ragú». Začali krájet kořenovou zeleninu, kterou orestovali na másle. Přidali na drobno nakrájeného medvěda... Promiňte děti, tento recept patří do knihy pana Zdeňka Pohlreicha. Ale to už do chaloupky přichází třináct trpaslíků, kterým Sněhurka servíruje dnešní medvědí menu.

Princ, který se před příchodem trpaslíků ukryl pod stůl, jim při večeři navzájem svázal tkaničky od bot. Z této strašlivé pasti nemohli uniknout. Oba dva utíkali od třinácti trpaslíků zpět do Bílého domu v zemi mezi Ruskem a Běloruskem. Další den se konala svatba, na které princ dostal ruku Sněhurky a celý Bílý dům k tomu.

Anna
Chrobáková

Lež jako věž

Sice kazím celou zem,
někdy užitečná jsem,
kdo mě říká, tak je lhář,
kdo jsem? Už mě teď poznáš?
Vymýšlím si velmi ráda,
černé svědomí mám za kamaráda.
Moje lži – to jsou děla!
Kolik jsem toho už vymyslela!
Že máma ráda slivovice,
že Klára chytla neštovice,
že Petr fluše po molu,
že Martin chodí za školu,
že Míša neumí abecedu.
To jsou lži! To všechno svedu!
Můj duch pravdu nenávidí,
ach, kolik už mě řeklo lidí!
Ode mě pryč radši běž,
Už víš, kdo jsem?
Já jsem lež!

Vojtěch
Zavičák

Lež jako věž

Byl jeden kluk,
měl dobrý luk.
Vyšel s ním na lov,
šíp mu střelil za roh.

Za rohem, za rohem,
sedí dědek s tvarohem.
Když dojedl tvaroh,
podíval se za roh.

Šíp mu letí mezi oči,
uskočí, či neuskočí?
Dědek volá: „Stůj, ty šípe,
rána mezi oči štípe!“

Šíp se v letu zastavil,
dědečka tím pobavil.
Přijde vám to nesmyslné?
Je to pravda, ano či ne?

Mně to přijde divné též,
vždyť je to lež jako věž!

III. KATEGORIE

(6. a 7. třída)

Ema Pobořilová

Můj dědeček

Jmenuji se Tomáš a jsem nejstarší dcerou mých rodičů. Bydlím v Radhošti pod Rožnovem a navštěvuji základní školu. Dnes jsem oslavil své sté narozeniny. Největším dárkem byla návštěva mého dědečka, kterému nedávno bylo šest měsíců. Dědeček je malého věku, a jak už to u mužů bývá, narostly mu stáří vlasy. Za svůj dlouhý život toho mnoho zažil. Rodiče mého dědečka byli velmi chudí a nemohli mu zaplatit studium. Proto se rozhodl převzít otcovu živnost a stal se bankéřem. Práce to nebyla lehká. Jak všichni víme, peníze není těžké vydělat, ale je těžké je utratit. Dědeček ke své práci přistoupil zodpovědně a celý život strávil na cestách, kde poctivě utrácel lehce vydělané peníze.

Když maminka přinesla dort a já jsem všech sto svíček jedním sfouknutím zapálil, začal nám dědeček vyprávět o svém životě. Svou pracovní kariéru započal na rozpálené pláži v Antarktidě mezi ledními medvědy. Každý večer tam popíjel čistou ropu, vynikající nápoj, který prospívá životnímu prostředí. Když konečně utratil svůj první milion, vydal se do Anglie. Tam se zabýval nakupováním drahých anglických čajů. V Londýně se proslavil jako spolehlivý utrácení peněz. Královna ho proto pozvala na odpolední čaj. Poté, co si spálil jazyk studeným čajem a nešťastně vyplivl tekutinu královně do obličeje, byl zatčen. Po dlouhých pěti vteřinách ve vězení byl vyhoštěn do Afriky. Zde se u domorodců stal velmi oblíbeným, protože jako jediný člověk dokázal vyhubit hejna levhartů. Kousnutí tímto hmyzem často končilo smrtí. Když se v Itálii dozvěděli o dědečkově úspěchu, pozvali jej na Sicílii. Ostrované měli velký problém s právě se probouzející sopkou Etnou. Dědeček přivezl ledovec ze Severního pólu a sopku zchladil. Zjistil, že tím úspěšně prodělal dva biliony dolarů. Aby si trochu odpočinul, rozhodl se, že pojede pouštět draky do Japonska. Vítr však byl silný a drak i s dědečkem odletěl do vesmíru. Přistál na prstenci Saturnu, kde si chvíli odpočinul v místních lázních proslulých léčbou nevrlosti. Léčili se zde nevrlí lidé z celé galaxie. Zpět letěl na Zemi tou nejkratší

cestou kolem Pluta, největší planety naší sluneční soustavy. Přistál v Americe. Dědeček byl velmi zklamaný, protože na cestě vesmírem skoro nic neutratil. Vrhel se proto do casina s úmyslem pár milionů prodělat. K dědečkově smůle však vyhrál tři miliardy dolarů. Až teprve po úspěšné investici do projektu «Lední medvědi zpět na poušti» se mu povedlo vyhlásit bankrot. Konečně mohl odejít do důchodu.

Můj dědeček je nejlepší, nejpracovitější a nejpravdomluvnější člověk na světě. Jednou chci být jako on.

Ema Pernická

Cesta k Lesklému pramenu

Lidé věří, že mytické bytosti neexistují, na les zvaný Lifotia však doposud nikdo nepřišel. Žijí zde bytosti od víl, přes elfy až ke strážcům. Strážci opatrují nějaké vzácné místo, které musí utajit před lidmi tak, že je navedou na špatnou cestu, ze které se už lidé nikdy nedostanou. Strážce Raymond měl za úkol opatrovat cestu k Lesklému pramenu.

Seděl pod skalkou a čekal, až dorazí další pocestný. Po chvíli uslyšel nedaleko kroky a za chvíli už před ním stál nízký starý muž. Měl na sobě hnědý kabátek, který dosahoval až k zemi, přitom bylo dnes veliké horko. „Vskutku podivný člověk,“ pomyslel si Raymond, když vtom na něj mužík promluvil: „Chlapče, nevíš náhodou, kudy vede cesta k Lesklému pramenu?“ Raymond se zarazil: „Odkud zná Lesklý pramen? Je přeci člověk.“ Odsekl: „Nevím, o čem to mluvíte.“ Muž si ho chvíli mlčky prohlížel, ale po chvíli se vydal směrem k pramenu. Raymond však nesměl do lesa žádného člověka pustit, proto se snažil muže špatně nasměrovat: „Počkejte, jdete špatným směrem. Jestli se chcete k pramenu dostat, musíte jít tudy,“ ukázal na most přes řeku. Muž šel však dále stejným směrem. Raymond nevěděl, co má dělat, nikdy se ještě nesetkal s žádným člověkem, který by ho neposlechl, natož s někým, kdo ví o pramenu. „Musím něco rychle udělat!“ pomyslel si.

Muž kráčel v lese po pěšince a za ním nenápadně i Raymond. Když došli k pramenu, vytáhl muž hůl posázenou drahokamy. To byla ta chvíle, kdy si Raymond uvědomil, že tento muž určitě není člověk: «Hůl posázená drahokamy. Takovou má přeci ale jen... čaroděj z vedlejšího lesa, Vosil!» Čaroděj hůl vyzdvihl směrem k prameni, ze kterého v tu chvíli přestala téct voda. Raymond zděšením ztuhl. „Tohle je konec! Jestli někdo zjistí, že jsem pramen nedokázal ochránit, z lesa mě navždy vyženou!“ strachoval se. „Prostě budu malinko lhát, poté na mě určitě nikdo neprijde,“ pomyslel si a vydal se k části lesa, ve které bydlí strážci.

„Jak to myslíš, že z pramene neteče voda?“ zděsil se hlavní strážce, vládce celého lesa. „Říkám Vám, já nic netuším, celý den jsem seděl pod skalkou a vyčkával jsem pocestné,“ prohlásil Raymond. „Jsem si ale docela jistý, že za to mohou elfové, ti mají přeci na starost nabírat z pramene vodu!“ Elfové se však bránili: „Copak to povídáš? My elfové vodu pouze předáváme všem obyvatelům, nabírají ji víly.“ Ani víly však vinu nenesly: „My bychom nikdy takovou věc neudělaly, my to nebyly!“ Vládce se rozhodl, že počká, dokud se někdo nepřizná, a všechny přítomné odvolal. Od té doby mezi vílami a elfy panoval neklid, navzájem se hádali o tom, který z nich má pravdu a který z nich lže. Raymond se cítil provinile, ale představa, že by ho z lesa vyhnali, ho držela od přiznání.

O pár dnů později vyhlásil vládce další sešlost, na které se všichni obyvatelé lesa sešli a diskutovali a obhajovali se. Všechno však šlo stejně jako minule, víly házely vinu na elfy a elfové házeli vinu na víly. Několik minut se dohadovali, když vtom se z davu ozval dívčí hlas strážkyně Liany: „Prosím o chvilku ticha, musím Vám něco důležitého oznámit.“ V sále nebyl najednou slyšet ani hlásek. „Viděla jsem strážce, který nám tady všem lže a říká, že je nevinný. Jen tak jsem odpovídala na stromě u pramene, když vtom jsem zahlédla, že se blíží dvě osoby. Říkala jsem si, že to jsou nejspíš jenom vracející se elfové, než jsem spatřila čaroděje Vosila a nikoho jiného než... Raymonda. Čaroděj pramen začaroval a všechna voda z něj náhle vymizela. Raymond ale neudělal nic, jenom se rozběhl k nám a hodil vinu na elfy.“ Sálem se najednou ozývaly našťvané poznámky elfů a víl. „Takže za to nemůžou ani elfové ani víly, vinu nese Raymond, jelikož Vosila včas nezastavil a nechal ho utéci. Navrhují, abychom tohoto nevěrníka z lesa navždy vyhnali, všem nám lhal a připravil nás o náš vzácný a jedinečný Lesklý pramen!“ ozývaly se souhlasné výkřiky a tak byl trest rozhodnut.

O pár hodin později kráčel z lesa Raymond se svěšenou hlavou. „Kéž bych jen kdysi řekl pravdu, jsem si jistý, že by mi to odpustili. Lhát se mi opravdu nevyplatilo,“ litoval a do lesa už se nikdy nesměl vrátit. Jak se říká, lež má krátké nohy.

Eliška Šťastná

Deník ze čtvrtého rozměru aneb o čem vyprávějí sny?

Dnes v noci k nám na zahradu spadl podivný deník. „Žuch, bum a bác,“ ozvalo se při styku desek s půdou naší matky Země. To bylo znamením, že deník musel někdo pustit z velké výšky. Co když ho ztratil nějaký pilot letadla? Neodolala jsem pokušení a zvědavě vyběhla ven. Když jsem knihu spatřila zblízka, stál na deskách zdobený zlatý nápis: Deník ze čtvrtého rozměru. Jako omámená jsem nalistovala první stranu a propadla se do textu.

6. 10. Carag

Nikdo mě neviděl, a já viděla všechny. Rodina Ralstounových se nastěhovala do moderního luxusního hotelu, jenž na první pohled vypadal jako ze skla, ovšem stěny pokojů i nábytek byly dřevěné.

Carag dostal velký pokoj s medově hnědou vyřezávanou postelí a dvěma skříněmi, pravděpodobně vyrobenými z dubu. Nad postelí viselo jelení paroží, což by se rozhodně nelíbilo panu Elwoodovi, převtělenci wapitiho. Srdce mu tížily obavy: „Proč já to Melody říkal? Co když to řekne svým rodičům? Kdyby věděli, že jsem napůl puma, rozhodně by mě vyhodili z domu. Co potom? Vrátil bych se ke své skutečné rodině do hor a opustil nové přátele i úžasné lidské vynálezy?“

V tento moment nastalo okno, úplně mi vypadlo, co se dělo dál. Je to, jako by mi někdo v hlavě roztrhal celou pásku s filmem a já si pamatuji už jen útržky.

Další nit jsem navázala na nějaké veliké slavnosti, jíž se účastnili i Caragovi pěstouni. Neslyšně jsem se k nim připlížila a naslouchala.

„Hele Andrew,“ říká Donald a ukazuje kamsi mezi tančící lidi. „Musíme Jaye dostat pryč.“ Anna už dlouhá léta věděla, že se Jay s Andrewem nemá v oblibě, a snažila se, aby se ti dva stýkali co nejméně.

Když jsem šla potom po chodbě, sama náhoda mi přihrála Jaye, tedy Caraga brzy do cesty. Jen taktak jsem uhnula na bok, aby mě nesrazil, jak rychle běžel pryč. Rozrazil hlavní dveře a už se měnil v pumu. Za ním ve své zvířecí podobě vyskočil ven Milling a vrhl se na něj. Víc vidět nebylo. Později se Milling vrátil a držel v zubech bažanta, položil ho na zem. „Všiml si mě,“ blesklo mu v očích, což ho prozradilo. Dala jsem se na útěk, ale věděla jsem, že nemám šanci.

Andrew opět ve své lidské podobě pevně svírá moji ruku a vleče mě k parkovišti pro auta. Proč mě nezabil? Asi proto, že kolem nás bylo spousta lidí, ti si však ničeho nevšimli. „Pomoc! Ten chlap mi chce ublížit.“ Nikdo nereaguje, všichni jdou dál se svěšenými rameny. Zkouším to znovu, znovu a znovu, zkouším škrábat, kousat, ale odpor je marný. Poslední myšlenkou, než mě strčí do auta, byl obraz mrtvého bažanta. „Zabil ohrožený druh bažanta!“ a vše se dalo do pohybu.

7. 10 Dům

Dnes jako by se z mého nočního putování stal pouhý krásný obraz. Před očima se mi objevil dům uprostřed bujaré zeleně rostlin, vypadal spíše jako villa s jedním balkonem a velikou rozmanitou zahradou. V zahradě se možná nacházela i houpačka, kdo ví.

Villa měla bílou fasádu, i když se spíše zdálo, že je dům zvláště pokryt dřevěnými trámy, které někdo natřel na bílo, střecha sedlového typu zářila tyrkysovou modří.

Celou scénu osvětlovaly sluneční paprsky, takže to na mě působilo, jako by dolů přistupoval anděl, a jestli mě paměť nešálí, na balkoně stála křehká, štíhlá blondýnka...

8. 10 Koně

Tentokrát jsem se vypravila na toulky krajinou, poznala jsem lesní dívky, spoustu koní a prožila s nimi magické dobrodružství.

Nejprve jsem potkala malou holčičku, byla to krásná hnědovláska, která žila v našich lesích v souladu s divokými koňmi a pomáhala jim, jak mohla. Právě jela na svém vraníkovi loukou za Studeným potokem. Vtom si všimla, že na místě, kde louka končí a začíná trnitý

kopec, se mihla bílá hříva. Už dlouho se snaží k téhle krasavici přiblížit. Najednou však dosud poklidné zvuky přírody protne teskné zaržání. Nějaký kůň se asi dostal do pytlácké pasti. Vraník se vzepjal na zadní, až jsem měla strach, že malá spadne, a rozběhl se za tím voláním. Dívčina, které budu říkat Laura, nikdy nepochopila, jak její přítel dokázal zjistit, odkud volání přichází a kdo potřeboval jejich pomoc.

Nesl ji na svém hřbetě přes kopce, údolí, louky a potoky, až náhle začal okolní les potemňovat. Už to nebyl obyčejný les, stal se kouzelným. Všechno v něm rostlo nevídanou rychlostí. Ozvalo se další žalostné ržání. Vraník se prohnal bahnitou cestou, do jejíhož středu se plazily kořeny a pokoušely se nás zastavit. Před námi se objevil ten nejhezčí kůň, jakého jsem kdy viděla. Ležel na zemi v hlubokém výmolu, bílá hříva vytvářela kontrast s jeho černou srstí a nemohl se ani pohnout. Během spánku přes něj kořeny upletly dřevěnou klec.

Laura seskočila ze svého milovaného vraníčka a rozběhla se k ohroženému koni. Klečela jsem u jeho hlavy a pohlížela na dívčinu s otázkou v očích: Dokážeš mu pomoci? Ona se však dívala skrze mě. Váhavě přejížděla prsty po kořenech a nakonec začala zpívat líbeznou melodii. Neklidný kůň se přestal chvět a kořeny se začaly stahovat. Za jeho záchranu jí bylo celé stádo vděčné a dovolili jí celý den zůstat v jejich blízkosti.

Být obklopena koňmi bylo pro mě úžasné. Nesla jsem se neviditelná na hřbetu zachráněného hřebce a nechala vítr rozcuchat mé vlasy.

Laura stála uprostřed všeho toho dění a s obdivem pozorovala krásu běžícího koně. „Kdybych neměla Bleska, vybrala bych si jeho,“ pomyslela si. „Ty bys mě vyměnila?“ otočil se k ní Blesk s otázkou v očích. „Kdepak, ani za nic se od tebe nenechám odloučit, můj drahý příteli,“ odpověděla mu v myšlenkách, vzala do rukou jeho hlavu a přitiskla se k němu.

Jednou se skamarádila s dívkou z nedaleké vesnice, jenže tím na sebe upozornila zdejší policii a ta ji poslala do sirotčince za severním kopcem. Děti se zde musely starat o jezdecký areál. To se v první chvíli zdálo pro Lauru pozitivní zprávou, protože koně milovala, ale až teď měla možnost sundat růžové brýle a poznat, že svět není takový, jaký si ho vysnila, jelikož k těm ušlechtilým zvířatům se lidé často nechovají s úctou a pokorou, jako to dělala ona. Nikdo pro ně tady neměl tolik pochopení.

Celý statek patřil jednomu protivnému krutému chlapovi. Už nevím, jak se jmenoval, ani co byl zač, jedině, co je mi o něm známo, lze shrnout do pár vět. Nesnášel koně, ale protože z nich měl zisk, neodvážil se jezdecké centrum prodat a děti využíval jako levnou pracovní sílu. Používal ostruhy, udidla, biče a spoustu dalších zbytečných nástrojů způsobujících zvířatům bolest. Klidně by nechal utratit klisnu, která si jen jemně poranila kopyto (samozřejmě jsem ji zachránila a odvedla ke stádu v lesích). Nikdo ze sirotek se nesměl přiblížit k jeho hřebci, zavřenému v nejvzdálenějším boxu stáje. Neboť když Lauru chytili, byl Blesk tak neopatrný, že šel za tím plechovým monstrem až sem a tu ho dostal do své moci zdejší pán. Žádné z dětí včetně Laury však o něm nevědělo.

Laura se mezitím seznámila se zdejšími dětmi a našla si kamarádku. Byla vysoké postavy, měla krátké kudrnaté vlasy světle hnědé barvy po ramena, pusou od ucha k uchu a oči zářící poťouchlými ohníčky, jmenovala se Amálka.

Když jednou přijeli inspektoři na kontrolu, pozval je majitel na nějakou oslavu ve vesnici a děti nechali na statku samotné. „Hele, co kdybychom je sledovaly?“ dostala Amálka bláznivý nápad a Laura souhlasila. A já se jen chytala za hlavu, co ty holky vymyslely. Po cestě se různě schovávaly, tu za keř, tu do vysoké trávy, aby je nikdo pokud možno neviděl. Jakmile byly kousek od první chalupy, všimla si jich Lauřina kamarádka z vesnice, která tam sbírala jahody. Společně se pak vracely do stájí, aby pomohly na svobodu dětem i koním.

Cestou se však na pěšině objevili hadi. Tisíce hadů různých druhů a velikostí. Krajta, užovka, zmije, anakonda, hroznýš, korálovka a vřadu se možná plazil chřestýš, latinsky Crotalus. Nevím, jak se to holkám povedlo, ale ani jeden had jim neublížil, ani když Amálka šlápla na Vipera, což odborně jest zmije. Poté se mi holky na chvíli ztratily z očí. Když jsem je znovu spatřila, byly v pánově pokoji a hledaly klíče od stáje, aby mohly koně pustit ven. Ostatní děti už na ně čekaly.

Tou dobou se pán vracel z vesnické slavnosti zpátky na ranč. Jeho cesta proběhla v klidu, tudíž se brzy dostal domů. Jakmile zavrzala stará klika, věděly holky, že se musí schovat. Klíče už měly, ale jak teď nepozorovaně zmizet? Rozhodly se ukrýt za starý noční stolek. Za chvíli muž skutečně přišel do ložnice, utahaný a možná i opilý si lehnul do postele. Než bys řekl shetlandský pony, spal jako zabitý.

Holčiny nakonec osvobodily všechny koně, našly i Bleska. Společně pak všem sirotkům vyhledaly nový domov. A koně odvedla Laura do lesů k divokým koním, kde už s nimi zůstala také Amálka.

9. 10. Kaštánky

Ocitla jsem se před obchodem Albert ve velkém nákupním centru. Před vstupem seděli čtyři kluci na sedacích vacích, které tady nabízeli na vyzkoušení, zatímco já jsem stála. Nejraději bych jim vynadala, takhle se gentlemani nechovají, ale místo toho jsem řekla: „Znáte kaštánky?“ ptala jsem se na sladkou tyčinku, kterou máme doma v oblibě.

„Ne, co je to?“ odpověděli, ale bylo zřejmé, že je nezajímám. Jenže jako největší trouba jsem jim navrhla: „Víte co, já vám ji přinesu ukázat.“ A vešla jsem do obchodu. Po krátkém hledání jsem kaštánky konečně našla a strčila si jedny do kapsy. Co to dělám, vždyť porušuji zákony! U pokladny se spustí bezpečnostní alarm!

Měla jsem však štěstí a mezi pokladnami jsem prošla bez povšimnutí. Hmm, asi je zapomněli označit. Když jsem ukázala tyčinku klukům, jen ledabyle kývli hlavou a poznamenali: „Tak to tam vrať, než si všimnou, že jim jeden kus chybí.“

A opravdu si asi uvědomili, že jim z čista jasna schází jedny kaštánky skoro ze stovky dalších, neboť celou dobu za mnou chodil pán s výrazným nápisem SECURITY na triku. A sakra. Co teď budu dělat? Mohla bych začít utíkat, zeptat se ho, co potřebuje nebo si ho nevyšimnat... Nechte mne chvíli přemýšlet. Hm... asi se ho zeptám, co potřebuje, protože útekem bych na sebe jen upozornila.

Zprudka zastavím a otočím se na něj s nejnevinějším tónem hlasu, jaký jsem svedla: „Pane, potřebujete něco?“ „Ano, chci to, co máš v ruce!“ neoblafla jsem ho. Teď mu budu muset ukázat ty... Počkat, to ne! Pomalu vztáhnou k hlídači ruce, celé upatlané od čokolády, já úplně roztopila to, co jsem chtěla vrátit. Ach ne, bude mě mít za zlodějkou!

Teď už jsem neměla jinou šanci. Dala jsem se na zběsilý útek. Dlouho jsme se honili po obchodě, až jsem se dostala k východu, proběhla jsem otevřenými dveřmi a běžela přímo za obchod, kam nikdo nechodí. Jakmile jsem měla jistotu, že mě nepronásleduje, ztratila jsem se do čtvrtého rozměru.

1. 12. Jsem blázen?

Doufám, že se můj deník dostane k někomu, kdo věří na zázraky a bude chtít pokračovat v mých stopách. A přála bych si, aby neztrácel naději a pokusil se změnit myšlení našeho světa k lepšímu. Je těžké rozeznat od sebe pravdu a lež, protože obě bývají často míchány a mají mezi sebou tenké hranice. Byla bych naivní, kdybych věřila, že lež ze světa jednou zmizí, protože jedno bez druhého neexistuje.

Někdo si vymýšlí proto, aby dostal, co chce. Další se bojí pravdy, a proto lže i kvůli malým prohřeškům. Slyšela jsem, že někdo zapřel i svoji rodinu. To se za ni stydí? Většina těchto našich výmyslů nám připadá, jako malinký, dobromyslný strašák, ale tak to není.

Rozhodla jsem se sepsat svoje sny a poodhalit, jak je pravda se lží spojená, protože co je vlastně sen? Je to skutečnost nebo fantazie? Pravda, či lež? Naše sny jsou obojí.

A právě u nich začíná vše dobré a zlé a zde i končí. Možná budete mít problém uvěřit mým zápiskům, ale já sama mám pochybnosti, jak se vše opravdu událo.

Sny mají tisíce podob, ale nevěříme jim. Staly se pro nás nepravdou, ale... co když jsou skutečné? Jenže stejně většina lidí po probuzení zapomíná jejich poselství, dobrodružství i místa, která ve snu spatřili a jež jim měla něco připomenout. Viděli lidi z vyšších sfér, jiných říší a odlišných rozměrů a ani o tom neví.

Možná se tam potkáme, kdo ví? Nebo jednou postřehnete, že za vámi jde stín a obilí se ve větru mých slov chvěje. Jak říká básník:

Pravda sic v moři utonuta je,
ale mně stále nepohasla naděje.
V hloubi duše skryt je dávný stín.
Snad já pouhý blázen jenom sním,
O bájném světě beze zla, smutku, lži.
K nohám však někomu osud složí,
Úkol, jenž jenom on, vykonat smí.

Těmito slovy končil poslední zápis a já jsem si právě uvědomila, jaká je mi zima, protože jsem byla oblečena jen v noční košilce. Vzala jsem deník a odnesla jsem si ho domů. Když jsem zatopila, sedla jsem si do houpačky a znovu nalistovala poslední stranu. Rozhodla jsem se, že budu pokračovat v dívčích stopách a knížku jsem si podepsala.

Pokusím se zapamatovat si své sny! Možná v nich najdu pravdu a naději. Naposledy jsem přihodila polínka do ohně a lehla si do postele. Ráno jsem začala sepsat novou kapitolu: Kapitolu svých snů.

Jiří Fiala

Je Země kulatá?

Myslíte si, že je země kulatá, nebo že má tak zvaný „tvar geoidu“ či čeho, jak prokazují „pravdivé“ teorie, podložené „reálnými“ důkazy. Omyl! Řekněme si na rovinu, kolik z nás si doopravdy může říct, že vidělo naši planetu (teda spíš naše obydlí) na vlastní oči z vesmíru? Myslím si, že nás moc není. A ti, co řekli ano, nejspíš dostali od GCPSP-PIAHT (Globálního celoplanetárního spolku pro ochranu pravdivých informací a historických tvrzení) pěkně zapláceno, aby nevyzradili pravdu, muselo to být v řádu googolů (moc velké číslo :-)). No a ptáte se proč? Nebo jak je možné, že se tato informace ještě neroznesla mezi lidi? Inu dříve, když byli lidé poctivější, zase nebyl internet, takže drby nekolovaly tak rychle. Pokud se něco na povrch dostalo, řešil to GCPSP-PIAHT velmi násilným a drastickým způsobem, asi si každý dokážeme představit, co tím chci říct. No, ale proč, proč se to tají. Co by se stalo, kdyby se to lidé dozvěděli. A co vám celou tu dobu chci prozradit. Země vážně není kulatá ani zploštěná v oblasti pólů a ani nemá tvar trojúhelníku nebo jiného geometrického útvaru, jak se občas říká. Země je totiž rovnoměrná plocha celého vesmíru, a ano, vesmír vážně není nekonečný - je jen tak velký, jak je dlouhý a široký prostor země. Má to řadu nejasností, které se vám teď pokusím objasnit. Například, že hvězdy nejsou žádné žhavé koule na obloze, ale ve skutečnosti jsou odrazem našeho světa. Jak si někteří bystří všimli, propojením hvězd může vzniknout souhvězdí jako třeba Delfín, Rak, Velký a Malý vůz, to

jsou obrázky ze života, nebo třeba propojení východu a západu. To je nesmysl, jelikož je země placatá - ve skutečnosti propojení Východu a Západu funguje na bázi zrcadlení neboli odrazového přemísťování. V praxi to funguje tak, že na východě i západě jsou taková dvě obrovská neviditelná zrcadla, takže když dorazíte třeba na západ, pomocí zrcadlení se váš odraz odrazí od zrcadla, zanikne a odrazem se znovu zjeví až na druhém konci světa, kde se zastaví o další zrcadlo. Asi to zní nereálně a pohádkově, ale věřte, že každý, kdo takhle přejde, toto zažije a ani o tom neví. A je toho mnohem víc, nebudu to tady teď rozebírat. Když se zamyslete, určitě vás napadnou další světové podvody. Proč? Peníze jsou za vším, jsou to velké zisky velkých států. Například peníze, co získávají na výzkum Marsu (a jiných vesmírných blbostí), si velké mocnosti nechají a rozdělí si je, a že to jsou velké prachy. A opět je toho mnohem víc, a opět už vám to dojde samo!

SDÍLEJTE TENTO ČLÁNEK JINAK... „Klap,“ ozval se zvuk zavření notebooku. „To byl teda článek, radši už půjdu spát.“ „Crrrr,“ zazvonil budík o půl páté ráno. „Hop z postele, vyčistit si zuby, nasnídat, převléct, upravit a jde se,“ říká si pro sebe Markéta, která už je natěšená do své práce vlakvedoucí. „Šalina má zase zpoždění, jestli nestihnou pak přípoj na Židenice, tak mě z toho asi klepne, no konečně.“ „Tudydu, příští zastávka Brno hlavní nádraží,“ ozývá se z rozhlasu v tramvaji. „Tudydu, Brno hlavní nádraží“ opět se ozvalo z rozhlasu. „Jej, tady už vystupuju,“ málem zapomněla Markéta. Jak tak šla směrem k výpravní budově, začala se jí točit hlava. „Aah, co to je, proč mě najednou tak bolí, já už asi vím, to ta planeta, auu to bolí, to ta planeta je placatá nebo prostorová či jak to bylo, auu, bolí mě, protože auu nejsem na kouli, ale na rovině, určitě je to auu proto, jak psali v tom článku,“ domnívala se Markéta a bolest mezitím už přestávala. Jakmile se oblékla do uniformy vlakvedoucí, byla jí přidělená linka - konkrétně Rj 123 Vindobona, takže jela až do Prahy. „Jízdenku prosím hmm, děkuji, příjemnou cestu, jízden auu už zase, zase mě bolí hlava a cítím se, jako bych se měla rozpadnout, přesně vím proč, vlaky přece nemůžou jezdit po kouli rovně, pokud jsme tedy na úplné rovině, musí se někteří lidé (včetně mě) cítit strašně nestabilně, auu...“ „Paní, paní, co se děje, rychle zastavte vlak, ona asi zemřela!“ a zatáhl prudce za záchrannou brzdu. Vlak okamžitě snížil rychlost, až prudce zastavil. „Haló, prosím vás, rychle přijedte, jsme ve vlaku číslo 123 a nouzově jsme zastavili

mezi Lipníkem a Olomoucí.“ „Paní vlakvedoucí z ničeho nic omdlela, ale srdce jí bije jak na kostelní zvon v neděli,“ dodala starší spolucestující. „Sami to slyšíte, přijedte hned!“ dokončil své volání na záchranku milý cestující. „Markétu rychle naložili do sanitky a převezli do Fakultní nemocnice v Olomouci, kde jí poskytli skvělou lékařskou péči. „Kde to jsem?“ ptá se Markéta svého přítele Ondry, který se kvůli ní vrátil ze služební cesty do Polska. „Co se stalo, Ondo? A proč jsem tady?“ tázala se překvapeně Markéta. «Zavolali mi z nemocnice, že jsi omdlela v práci a já jsem za tebou přijel, Marky, co se stalo?». „Začala se mi točit hlava, protože jsem si vzpomněla na ten článek o placaté zemi, však jsem ti to sdílela, vzpomínáš?“ „A ty jsi tomu věřila? Byl to jenom obyčejný hoax, kterých je na internetu spousta, vyděsila ses a tvůj mozek si ten hoax přebíral, a proto se ti točila hlava,“ vysvětlil jí Ondra. «Tak to jsem nevěděla, já tomu fakt věřila.“ „Kdyby měl člověk věřit všemu, co se píše na internetu, tak by se točila hlava všem.“

Viktorie Hrušková

I taková může být lež

Krásná,
jako kapka ranní rosy
když na slunci se třpytí.
List, co na sobě jí nosí,
se nikdy nenasytí.

Populární,
spoustu přátel v srdci má,
každý ji rád vidí.
Není zrovna upřímná,
občas se i stydí.

I když... vlastně ani ne.

Lehká,
jako svěží jarní vánek,
má spoustu podob, spoustu rolí.
Těžko člověk hledá spánek,
když ví, že přesto bolí.

Svůdná,
láká lidi do svých spárů,
kde zbabělost se se zlem kříží.
Příčinou je mnoha svárů,
z temnot neslyšně se plíží.

Zrádná,
pomoc její očekáváš,
v sázku svoji duši dáváš,
velká chyba, zradí všechny,
opustí tě, už se vzdáváš?

... nevzdáváš.

Příliš tajemná je,
ledové srdce přímo taje.
Přijdou na trik? Odpustí ti?
Možná, že je milosrdná,
ale místo kouzel vlastní dýky.

Blyštivá ostří, krásné střenky,
kudly do zad bez výčitek vrazí.
Voláme ji z vlastní vůle,
chceme tajně být snad vrazi?

Pravda na povrch se drásá.
Vida! není to snad krása?
Srdce blízkých puká a puká,
to my jsme zavinili jejich muka.

Nechtěli jsme ranit city,
tak proč se tak nakonec stalo?
Nenávratně jsou klamy vryty,
slzy nemohou být z duše smyty.

Sám si porad', vrátila se
do tajných koutů lidské mysli.
To je lež v celé své kráse,
odporná a křivá zdá se,
přesto přivoláš ji zase
páchat nesmysly.

Adéla Janyšková

Lež má krátké nohy

Každé chytré dítě ví,
že lež má krátké nohy,
že se máma nazlobí,
když vystrčí rohy.

Proč se lhaní dívíme,
když my sami učíme,
že lež lháři často projde
a ten k svému štěstí dojde.

Pojďme spolu podívat se na pár lhářů z pohádky,
kterým lhaní vždycky prošlo, štěstí chytli za vrátky.
Poslechněte tři příběhy postav, které lhaly,
které večer čteme dětem, aby dobře spaly.

1.

Pinocchio dřevěný,
starým mužem stvořený.
Když zalhal, tak hrůzou ztuhl,
jeho nos se zvětšil, zrudnul.

Pinocchio chytrý kluk,
nos měl dlouhý jako buk.
Jeho nos se vždycky zvětšil,
Když si se lží ego léčil.

Lež mu prošla, poučil se,
začal sekat dobrotu.
Díky kouzlu dobré víly
byl předurčen k životu.

Lež tu byla, moji milí,
dokonce i viděti.
Díky kouzlu dobré víly
mohl chlapec dospěti.

A tak po pár lekcích lhaní
splnilo se tajné přání.
Z dřevěného mužíka,
živý chlapec utíká.

2.

Další příběh nám vypráví
o královně krásné,
která zhlíží se v zrcadle,
nad svou krásou žasne.

Sněhurka je odsouzena za svou krásu pykat,
myslivec však nedovolí princezničce vzlykat.
Nedonese srdce její, ale mladé srnky,
Zalže směle zlé královně a jde trhat trnky.

To se ovšem přepočítal,
krátké nohy lež má.
Když královna pravdu spatří,
se zrcadlem cloumá.

Dále všichni dobře znáte
tenhle příběh starý,
jak královna přelstí dívku,
zkouší na ni čáry.

Lež má ale krátké nohy,
vše má dobrý konec,
Sněhurka je zachráněna
a zazvoní zvonec.

3.

Třetí příběh vážení,
chudého chlapce odmění
bohatstvím a princeznou,
krásnou a tak líbeznou.

Stačila jen malá lež,
skoč do vody, nechyt křeč.
Dělej, že se topíš v řece,
pan král na to skočí přece.

Dál už se jen kocour směje
a zakousne čaroděje,
který spolkl jeho lest,
v těle myšky skončil dnes.

Díky lži teď v zámku žije,
chudý synek z vesnice,
vína, jídla si užije
a pořádá štvance.

Eliška Vrzalová

Lež jako věž

Byla jedna věž na kopci,
v Horní Lhotě, v malé obci.

Byla to obyčejná věž,
stála na kopci jménem Leš.

Stála tam už přes sto roků,
tyčila se až do mraků.

Sto let, to je dlouhá doba,
vydržet je, to je zloba.

A tak za ta dlouhá léta,
povídala teta Běta:

„Kdo tam vejde,
neodejde!

Přidala se Apolena:
„Strašidlo tam v noci sténá!“

Vystrašená Marie
řekla: „Je to bestie!“

A jak roky ubíhaly,
z výmyslů se pravdy staly.

Deset roků bylo pryč,
objevil se Vojta Frič.

Všiml si té krásné věže,
řekl si, že na ni vleze.

Všichni mu to rozmlouvali,
dokonce mu namlouvali,

že tam straší strašidlo,
co má jedno chodidlo.

Nikdo ho však neodradil.
„Nic, s čím bych si neporadil!“

Říkal jim všem Frič,
tak šli všichni pryč.

Přišel na úpatí kopce
a už vidí půlku obce.

Vyšel vzhůru k věži,
kde malý pejsek leží.

Vyšel na věž a zas zpět,
vidí však jen můří slet.

Strašidlo tam nepotkal,
výhledem se pokochal.

Po návratu do Lhoty
ptá se starosty Oty:

„Můžu mluvit do rozhlasu?“
„Ovšem, přidej na svém hlasu!“

„Dobrý večer, přátelé,“
začal Vojta vesele.

„U věže leží malý pes,
v noci vyje na celou ves.

Tetky se těch zvuků bály,
vymyslely hloupé fámy,

které jsou však lež,
větší než ta věž.“

IV. KATEGORIE

(8. a 9. třída)

Ema Fárková

Dopis pana Koudelky vnukovi Frantovi

Milý Franto,

Je večer, právě jsem dočetl tvůj dopis, a tak ti píšu. Jak už jsem zmiňoval, poslední dobou mi bývá smutno. Nejvíce když se setmí. Noci se prodlužují a večery jsou dlouhé. Než usnu, prohlížím si fotografie. Nejdřív ty staré, ze svatby, ze dne, kdy se narodila tvoje teta Lucka a tvůj tatínek. Pak ty nové, když ses narodil ty, když jsi byl poprvé ve škole, když se narodila Klárka... Často vzpomínám na tvoji babičku. A pak když už se v té svojí nostalgii ztrácím, čtu si. Čtu, co zrovna najdu. Někdy noviny, když si v obchodě vzpomenu, ale to je málo kdy. A tak čtu babiččiny knížky, časopisy a kuchařky z půdy, letáky, dokonce jsem našel i starou čítanku a učebnice tety Lucie. Posledně jsem si předčítal nahlas ten tvůj Star Wars komiks, co sis tu zapomněl, a musím uznat, že mě to docela i bavilo! Ale nejradši, Františku, nejradši si čtu tvoje dopisy. Přisahám, že jsem každý přečetl aspoň padesátkrát a stejně mě to pořád baví! Za to ti, Františku, moc a moc děkuji, že si vždycky najdeš čas napsat tomu svému starému dědkovi, pomáhá mi to.

Chtěl bych tě velmi pochválit za tu tvoji krásnou básničku. Myslím, že Lež jako věž od Františka Koudelky by se náramně vyjímal na první straně lečjaké významné básnické sbírky. Když jsem si ji přečetl, vybavil jsem si vzpomínku, která se udála už kdysi dávno, v době, kdy mi bylo něco okolo čtrnácti let - jako tobě.

Přijela k nám tehdy pouť. Já jsem denně pomáhal tatínkovi se zahradou, spravováním střechy a různými jinými pracemi kolem domu. Ne že bych si stěžoval, bral jsem to jako svou povinnost, která mi i docela dávala smysl. Ale když přijeli „poutaři“, viděl jsem to najednou všechno jinak.

Především mi přišlo nespravedlivé, že mi ani jeden z rodičů nechce dát peníze na kolotoče, a to i po tom, co jsem se začal ještě pečlivěji a poctivěji připravovat a učit do školy a dostal za jedna z matematického testu. Nebylo mi to nic platné, byl jsem odbyt argumentem, že z toho všeho točení a houpání se stejně blbne.

A tak jsem si chtěl obstarat spravedlnost sám a ukradl z maminy kabelky 20 korun. Kdyby ses mě ale tenkrát zeptal, nikdy bych to nenazval loupeží. Jenom si je vypůjčím, měl jsem pořád na mysli.

Rodičům jsem řekl, že jdeme s Láďou a Vaškem Fojtů vylepšovat skryš v lesíku u Staříčných - a že budu do tmy doma. Pamatuji se, že jsem si za ty „vypůjčené“ peníze koupil obrovskou cukrovou vatu, několikrát se svezl na kolotoči, vystřelil růži jedné své tehdy moc pěkné spolužačce a snad mi ještě něco zbylo. A ten den jsem byl moc šťastný. Ovšem dlouho to nevydrželo, svědomí mě dohnalo hned další den ráno; a ten špatný pocit se mě držel, ne a ne pustit.

Další noc jsem ji ve snu viděl. Malá, pod tmavou plachtou, zpod které jí nečouhalo o moc víc než dlouhý umouněný nos. Belhala se o berli ke mně. Až po chvíli jsem přišel na to, proč jí každý krok trval tak nepřírozeně dlouho. Měla neskutečně krátké nohy! Hnusná, nechutná, odpudivá babice ke mně promluvila medovým hlasem a představila se mi jako lež. Nevěřil jsem jí a trochu se jí ve snu vysmíval. Ale jen co jsem se celý propocený probudil, bylo jasné, co se mi mé podvědomí snaží naznačit. „Musím se přiznat,“ zamumlal jsem, to už jsem však byl hnán ven, že šla maminka na nákup a že jí mám jít pomoci, že to bude mít určitě těžké.

Když jsem otevřel dveře krámku starého pana Stejskala, maminka u pultíku zrovna platila - nebo se spíš chvíli přehrabovala v peněžence, pak se na mě otočila, usmála se, že jdu asi jako na zavanou, a mile a zdvořile pronesla: „Promiňte, nevím, jak se to mohlo stát, ale zapomněla jsem si peníze, že, pane Stejskale, chvíli počkáte, kluk mi pro ně doběhne.“ Pak se ještě naklonila ke mně a trochu tišeji řekla: „Jdi přes ulici k babičce a popros ji o dvacet korun, vrátím jí je, až k ní příště půjdu.“

A v tu chvíli mě svědomí dožralo úplně. Sklesle jsem došel k babi a vyklopil jí, co jsem provedl. Babička si mě nejdřív velmi trpělivě vyslechla, pak se z ničeho nic najednou pořádně rozpráhla a vlepila mi velkou bolestivou facku, až to plesklo. Pak se ale trochu uchechtla, podala mi dvacet korun a prohlásila: „Řekni mamince, že mi nemusí nic vracet, že od tebe potřebuju pomoci se sbíráním jablek. Ale ať už se to neopakuje!“ dodala přísně.

S lehkým srdcem jsem donesl mamince bankovku a celá věc byla uzavřená. Tady mé vyprávění končí. Ještě dlouho jsem potom musel

splácet svůj dluh u babičky na zahradě, ale vlastně už si ani nepamatuji, jestli na to rodiče někdy přišli. Nevím, možná to na mě babi praskla, ale za vyučenou jsem tehdy znovu kromě té její facky nedostal. Je ale pravda, že od té doby jsem nikdy nikomu neukradl ani korunu.

Tak se tam u vás ve Lhotce měj, dávej na sebe pozor, nepodceňuj vir, nos roušku a nezapomeň, lež má krátké nohy a dlouhý nos, pravdě zdar!

Tvůj děda Koudelka

Eva Štulerová

Chlad ženy, jíž jsem miloval

Sedím na lavičce, neb mé nohy již neměly sílu. Nejen nohy, ale i já postrádám sílu. Od onoho osudného momentu jako bych ji všechnu ztratil. Černé sako, jež mám na sobě, je čím dál víc promočené a po černých kalhotách stékají malé potůčky vody. Mé hnědé vlasy vypadají, jako bych je čerstvě umyl. Po tváři mi stékají potůčky vody, stejně jako to je na kalhotách. To moje šedé oči tyto potůčky tvoří. Stékají z nich totiž trpytivé slzy, které mi mlží zrak již týden. Slzy, jež nejsem schopen zastavit. Vedle mne je opřený deštník stejné barvy, jako je celý můj dnešní oblek. Mohl bych se po něm natáhnout, mohl bych se pod ním skrýt před pláčem nebe... Nedokážu to však. Moje mysl je jinde, vrací se v čase a já s ní.

„Maminko, kdy se tatínek vrátí?“ zeptám se krásné ženy, se kterou sdílím stejnou barvu vlasů i očí. Otočí se na mne, a i když se usmívá, její oči se mi zdají smutné. „Brzy, zlatíčko, neboj se,“ odpoví mi. „A proč odešel s tou divnou paní? A proč ji držel stejně jako tebe?“ ozve se znovu můj hlásek. Maminka se na mě otočí s překvapeným pohledem... Ale ne! Teď jsem se přiznal. Určitě je našťvaná, že jsem šel spát tak pozdě, a tak jsem tatínka viděl odcházet! Překvapení v jejích

očích se však nemění ve vztek, ale už zase ve smutek. Než stačí něco říct, opět promluví: „Maminko, proč máš tak smutná očka? Nebud' smutná! Všechno bude dobré! Já už se nebudu ptát a budu poslušný.“ Maminka se ke mně skloní a pevně mě obejmě. „Nejsem smutná, zlatíčko, neboj. Jsem naprosto v pořádku. Ano, všechno bude dobré. Máš pravdu. Ani nevíš, jak jsem ráda, že tě mám. Moc moc tě miluju. Pojd'! Nachystám ti tvé oblíbené špagety. A co kdybychom zase spolu vymysleli nějakou básničku?“ prohlásí svým jemným hlasem. Hlasem, který mi je útěchou. Přikývnu. Musím už rychle vyrůst, abych ji mohl chránit!

Přicházím domů ze školy, jsem mokrý a mám monokl. Srabové! Strčili mě do vody a utekli! Najednou cítím ruce na mých ramenou, a tak se otáčím. «Proboha! Co se ti stalo, Williame?» promluví má maminka. Z očí jí stékají slzy. „Maminko...“ řeknu potichu. „Zase na tebe byli zlí? Už toho mám dost! Promluví si s panem ředitelem!“ prohlásí. Je našťvaná, musím ji to rychle vymluvit. Nemůžu ji nechat to nahlásit řediteli. Chytnu ji za ruku a oznámím: „Mami, neřeš to. Vlastně to já jsem to začal. Zase tě nazývali zlými slovy a já už toho měl dost! Nemohl jsem je s tím nechat uniknout! Tak jsem se s nimi vrhl do bitky. Viděli, že mám navrch, a tak mě strčili do vody. Už si to nedovolí! Nemusíš to říkat panu řediteli.“ Možná říkám tohle, ale vím, že nepřestanou. Nepřestanou za žádných okolností a říct to řediteli by vše jen zhoršilo. «Zlatíčko... Nemůžeš mě takhle bránit! Není to správné. Jen je nech, ať si říkají, co chtějí. Na tom nesejde. Já jsem v pořádku!» vydá ze sebe s pláčem maminka. Nadechnu se a chystám se říci, že to ale takto nechat nemůžu, ona mne však přeruší: „Prosím, slib mi, že tohle už neuděláš.“ Smutek v jejích očích je má slabina... Obejmu ji. „Slibuju.“ řeknu. Její smutek se pomalu z krásné tváře vytrácí a objevuje se její úsměv. „Tak a teď pojd' se mnou! Mám pro tebe něco, co ti zvedne náladu!“ prohlásí nadšeně. Úplně, jako by mi četla myšlenky náhle s úšklebkem dodá: „A žádné nic si nezasloužím nechci slyšet.“ Nenávist vůči mému otci roste stejně jako nenávist k mým spolužákům. Jak se jen opovažují takto se k této skvělé ženě chovat?

„No to si teda piš, že s ním půjdu ven!“ řeknu našťvaně. Má matka se na mne otočí a prohlásí: „Dneska to nejde... Potřebuju, abys mi pomohl.“ Vztek se ve mně hromadí. To je jediný důvod, proč nemůžu jít s Jackem ven? „Ale já jsem ti jasně říkal, že v pátek s ním ven prostě

půjdu!“ ozve se můj rozzuřený hlas. „Williame... Prosím... Dneska to opravdu nejde...“ promluví má matka. „Dneska to opravdu nejde.“ napodobím ji. Její oči plní žal. „Tak jestli to dneska nejde... Tak se omluvám, ale nemůžu ti pomoci. Dneska na tebe nemám čas, nejde to.“ dodávám s úšklebkem. Z oka jí steče malá slza. Když ona nemá zájem pustit mě ven, proč bych jí měl já pomáhat? „Dobře, tak jdi.“ zamumlá a začne plakat. A mám vyhráno! Co se to se mnou děje? Proč jsem na ní tak vyjel? Měním se...

„Nemůžeš mě nechat na pokoji?! Mám tě už plné zuby! Jen mě pořád ztrapňuješ!“ hádám se s matkou. „Williame!“ řekne našťavaně... Nebo snad smutně? „Už mě štve, jak mi pořád rozkazuješ! Těchto patnáct let života s tebou stojí za houby! Kéž bys nebyla moje matka! Nesnáším tě! A víš co? Nedívím se, že tě táta opustil!“ prohlásím a s dupotem se vydávám do pokoje. Zamknu za sebou dveře a našťavaně do nich praštím. Jdu si lehnout... Nemůžu však usnout... Vzlyky mé matky se táhnou až ke mně do pokoje a já začínám litovat toho, co jsem řekl. Nakonec mne ale stejně pohlcuje temnota.

Ze snu se probouzím škubnutím. Co se mi to zdálo? Nějaká další noční můra? Stále trochu omámen se zvedám z postele. Když se z ní zvednu, vzpomenu si na to, co se stalo s mamkou... Naplňuje mne smutek a pocit viny. Okamžitě se vydávám dolů, kde nalézám nachystanou snídani. Vedle ní je i malý vzkaz, na kterém je napsáno: «Drahý Williame, omlouvám se za to předtím. Všechno je to moje chyba. Víím, že jsi na mne našťavaný, ale prosím, dej si to jídlo, které jsem ti nachystala. Kdybys cokoli potřeboval, budu u sebe v pokoji. S láskou, máma. :D“ Proč se mi omlouvá? To já jsem byl ten, který na ní byl zlý... Jídlo si dám potom, teď ji musím najít a omluvit se. Vydávám se tedy k ní do pokoje. Zarazím se, když ji uslyším kašlat... To není moc hezký kašel... Je jí snad něco? Když otevřu dveře, vidím mamku na posteli. V okamžiku, kdy mě zahlédne, je překvapena a postaví se. „Mami... Přišel jsem se ti omluvit. Je mi to strašně líto! Nic z toho jsem říct nechtěl.“ řeknu jí smutně. Náhle za mnou mamka doběhne a pevně mě obejmě. Její ruce jsou jemné a teplé... „Nemáš proč se omlouvat!“ prohlásí a začne plakat. Naše objetí by trvalo ještě déle, kdyby nezačala hlasitě kašlat. Zní to, jako by se dusila! Vytřeštím oči a položím jí otázku: „Jsi v pořádku, mami?“ Mamka se na mě podívá. „Ano! **Jsem v pořádku! Neboj!**“ zasměje se.

Když přicházím domů, přivítá mne pohled mamky, která se snaží zakrýt svůj hlasitý kašel. Avšak marně. Když dokašle, vydává se mi naproti. Hned si všímám, že je ještě víc bledá než včera... Barva se z ní už skoro úplně vytratila. Je mnohem hubenější než předtím, a i její kašel se zhoršil. „Mami... Opravdu... Měli bychom do nemocnice...“ řeknu se strachem v hlase. „Williame, neboj! **Jsem v pořádku!** Samantha mě zase přišla zkontrolovat a řekla, že je vše lepší!“ oznámí s úsměvem. «Aspoň mě nech vařit! Nebo dělat prádlo! Mami, opravdu! Potřebuješ odpočinek,“ namítám. Podívá se na mne s úšklebkem a řekne: „Ne!“ Následně přivře oči a vyplázne jazyk. «Někdy přemýšlím, jestli jsi opravdu má matka, anebo sestra.“ zasměju se. Usměje se na mě a řekne: „Ha! Tím chceš říct, že vypadám tak mladě?“ Smějeme se spolu ještě dlouho a jdeme dovnitř. „Co kdybychom si něco zahráli? Copak chceš dělat? Jak ses měl?“ vyptává se. Chvilí zapřemýšlí a prohlásí: „Už vím! Zase spolu napíšeme nějakou báseň.“ Třeba **je opravdu v pořádku?**

Přicházím ze školy... Avšak není tu nikdo, kdo by mne přivítal... Zahlédnu ale do našeho domu vstupovat neznámého muže. Co tady dělá? Přišel nás vykrást? Je mamka v pořádku? Rozbíhám se do domu a zahlédnu něco, co mne nesmírně zaskočí. Muž se motá kolem mé matky, která nehybně leží v posteli. Neznámého muže nyní poznávám. Je to doktor Braun! Doktor zachytí mou přítomnost a oznámí mi: „Je mrtvá.“ Znenadání se hroutím k zemi.

Snažím se zaměřit na místo přede mnou, mé oči zalité slzami to však dělají nesmírně těžkým úkolem. Moje tělo ztrácí sílu, hlava se mi točí a odmítá přijmout, že tohle není pouhá halucinace, ale nevyhnutelný fakt. Fakt, jenž loví mou mysl jako divoká kočka bezbrannou vyděšenou myš. Myš však samozřejmě šanci nad kočkou vyhrát nemá. Nebo snad ano? „**Lhala mi...**“ zašeptám. Brečím jako ještě nikdy dříve. „**Nikdy nebyla v pořádku...**“ zamumlám. Svírám její ruku... Její ruka už není jemná a teplá jako dříve, je ledově chladná a zdá se až mokrá... Pociťuji chlad těla... **Pociťuji chlad ženy, jíž jsem miloval.** Opatrně zavírám její oči... Její oči kdysi plné života jsou nyní prázdné. Kdybych byl mladší a někdo mi řekl, že je tohle má matka... Nevěřil bych jim. **Proč mi lhala, že je v pořádku, když vůbec nebyla?** Proč si nenechala pomoci? Vždyť je mi jen šestnáct, nemůže mě nechat samotného! Co když měla strašné bolesti, v nichž i umírala? Smrt mé matky je to nej-

horší, co se mi stalo. Přišel jsem o nejdůležitější osobu mého života. Můj život již nikdy nebude stejný. Už nikdy nebudu dítětem.

Náhle se vracím do přítomnosti. Obloha i nadále pláče. Soucítí se mnou, chápe můj smutek. Přišel jsem o všechno. Najednou si vedle mne všímám věci, jež zde dříve nebyla, malé obálky. Je pro mne? Nejistě a opatrně ji otevírám... Vždyť to je... Mámin rukopis! Rychle si čtu, co je na papírku. Je to báseň! Tolik milovala psaní básní a já také...

„Zůstaň silný, drahý můj,
svoji mámu nelituj,
život můj zde krásný byl,
neb ty jsi mi ho rozjasnil,
nerada tě opouštím,
ale něco připouštím,
skvělá matka nebyla jsem,
avšak milovala tebe po svém,
zbytek básně napiš sám,
z nebe já na tebe pozor dám.“

Ach mami... Ani nevíš, jak už mi teď chybíš. Proč jen tak úžasná žena jako ty musela opustit tento svět tak brzy? **Je to tím, že smrt nerozlišuje mezi hříšníky a svatými? Bere prostě bez ohledu na to, co po sobě zanechá?**

Radka Vašutová

Lež jako věž

Pip... pip... pip... pip... Probouzím se. Vidím celkem rozmazaně a jsem dezorientovaná. Nevím, co se stalo, nevím, kde jsem. Jediné, co vím, je, že jsem v posteli v bílé místnosti a slyším ten otravný monotónní zvuk. Au, moje hlava... Tma. Bílou vystřídala tma. A to ticho! Znovu se probouzím a tentokrát nad sebou matně rozpoznávám nějakou paní. Chrlím na ni jednu otázku za druhou, ale ona mi neodpovídá a volá

někoho. Ta osoba se mi představuje jako doktor Votýpka a říká, že mi vysvětlí, kde jsem a proč tu jsem. „Slečno Lauro, jste v nemocnici. Ležela jste v bezvědomí na ulici a duchapřítomný kolemjdoucí zavolal záchrannou službu.“ „A co je to za paní vedle mě?“ skočila jsem mu do řeči. „To jsem se Vás chtěl zeptat, pamatujete si tuto ženu? Je to Vaše matka.“ „Ne, to není, ji jsem nikdy neviděla.“ Žena se rozplakala a odešla na chodbu. Doktor pokračoval v otázkách. „Víte, jak se jmenujete?“ Až teď mi to začalo docházet, vždyť já nemůžu vědět, jestli je to moje matka, když ani nevím, kdo jsem. Je to hrozný pocit. Hlas se mi začíná chvět a já jen místo odpovědi říkám, že potřebuju spát. Doktor asi chápe, že potřebuju odpočívat, tak odchází se slovy, že si promluvíme později.

Mám rád svou práci, ale ta rozhodnutí mě děsí. Třeba má poslední pacientka. Našel ji kolemjdoucí ležet v bezvědomí na ulici. Má ztrátu paměti a nevím, jestli se jí vůbec někdy vrátí, navíc nejspíš přijde o pravou nohu. Ale já nevím, jestli jí to mám říct. Už i tak mi jí bylo líto, když mi chtěla říct, jak se jmenuje, ale nevěděla to. Bylo jí to natolik trapné, že řekla, že chce spát, i když jsem si jistý, že unavená není – vždyť spala celý měsíc. Domnívám se, že kdybych jí řekl pravdu, nezvládla by to, pořád je na tom dost špatně. Na jednu stranu jí nechci lhát a navíc potřebuju, aby si vzpomněla, co se jí stalo, ale to bych jí musel říct všechny podrobnosti, které vím, ale na druhou stranu se bojím, že by si něco udělala, kdyby to věděla.

Vůbec se mi nechce spát. Nejradši bych na toho doktora zavolala, ať se vrátí a řekne, co mi je, ale nakonec to neudělám. Je mi ještě hůř než předtím. Nevím vůbec nic. Jak ráda bych věděla, kdo jsem, kolik mi je, co se stalo, co ráda dělám, jím, jestli mám velkou rodinu, jak dlouho tu jsem... V hlavě se mi rodilo tolik otázek a já neměla na žádnou odpověď. Udělám to. Tři... dva... jedna...

Crrr... Vytrhne mě z mých myšlenek zvonek k přivolání doktora k pacientovi. Pokoj číslo 25. Nejspíš si vzpomněla na své jméno, problikne mi v hlavě. Jen co otevřu dveře, opět se na mě valí hromada otázek. Musím se rozhodnout. „Budete v pořádku a na vše si vzpomenete.“ Nemohl jsem jinak. To zoufalství v jejích očích mi nedovolilo říct nic jiného než lež. Teď své rozhodnutí sdělím rodičům.

Ťuk... ťuk... Jak já ten zvuk nesnáším. Poslední dobou ke mně chodí spousta lidí. Někteří říkají, že jsou mí přátelé, jiní učitelé nebo

rodinní příslušníci. Všichni si myslí, že si zrovna je pamatuju a přitom jsem nepoznala nikoho z nich. Každý den slyším tu stejnou pohádku – brzy se uzdravíš, na vše si vzpomeneš a všechno bude jako dřív. Mě už to nebaví. Moc dobře vím, že mi všichni lžou, poznám to. Nechci, aby mě neustále litovali. Jsem nikdo, nemám dětství, život, nic. Nemám žádný důvod žít. Už je to půl roku a já si nevzpomněla na nic, nejvím sebemenší známky zlepšení. Všechny mé myšlenky směřují k tomu, kdy už to konečně skončí.

Nezabírá vůbec nic. Posílám k ní spoustu odborníků, psychologů ale ona s nimi odmítá mluvit. Rodiče jí každý den vyprávějí příběhy z dětství, ukazují fotky, videa, ale ona se ani nesnaží si vzpomenout. První měsíc se opravdu snažila, ale už jí to přestalo bavit. Několikrát mi říkala, že už chce umřít. Nejhorší na tom je, že k tomu opravdu směřuje. Tím, že nechce žít, se její stav ještě zhoršuje. Její orgány pomalu dosluhují. Teď už doufám snad jen v zázrak.

Jak nudné. Moje každodenní rutina – sledování videí mého dětství s rodiči. Tentokrát je mi údajně šest let a učím se jezdit na kole. Jedu po ulici a... „Ne, to ne, pomoc!“... vidím ten okamžik tak živě... „Pomoc!“ volám s brekem.

Rychle běžím na pokoj číslo 25. Laura má srdeční zástavu. Sestřička se snaží zjistit od rodičů, co se stalo. „Dívali jsme se spolu na video, zrovna se učila jezdit na kole.“ Popisovali rodiče mezi vzlyky.

Jdu po ulici, je tma, jsem zde sama... to auto... to ne... pronásleduje mě... au, srazilo mě... nechte mě být... au... tma, už nic nevidím, necítím tu bolest... Probouzím se v bílém pokoji za monotónního pípání.

Přežila. Sleduju to video už popáté a snažím se zjistit, co jí tak vyděsilo. Možná si na něco vzpomněla... Já vím, jsem dost naivní, ale pořád mám touhu věřit, že si alespoň na něco vzpomene. No nic, půjdu jí zkontrolovat.

Musím to někomu říct. To je ale načasování! Zrovna přichází doktor. „Musím Vám něco říct... Asi Vás zajímá, co mě tak vyděsilo.“ „To máš pravdu,“ řekl doktor a posadil se na židli vedle mé postele. „Už vím, co se mi stalo... ta ulice na videu, jak se jmenuje?“ „Nevím, ale zjistím to,“ odpověděl doktor a podal mi kapesník, abych se mohla vysmrkat. Po několika minutách jsem se odhodlala a pokračovala jsem. „No tak po té ulici jsem ten den šla, byla tma... byla jsem tam sama...

vlastně tudy projíždělo i nějaké auto, které mě pronásledovalo a poté srazilo... potom jsem viděla tmu. Nevím, co se dělo dál, tam mám okno. Vybavuju si už jen čas strávený tady, počínaje dnem kdy jsem se probudila...”

Dnes slavím své osmnáctiny. Jsou to už 2 roky od té nehody. Nikdy jsem si na víc než na tu nehodu nevzpomněla, ale ten den jsem se rozhodla začít nový život. Našla jsem si nové přátele, začala jsem se stýkat s rodinou a poslouchala jejich historky o mém dětství. Vrátila jsem se na školu – střední zdravotní a začala jsem se opět bavit se svými kamarády. Jsem ráda, že žiju. S doktorem Votýpkou se stále stýkám a jsem mu velice vděčná. Sice mi lhal, a že to byla, jak se říká, – lež jako věž, ale nejspíš mi tím zachránil život.

Markéta Kubjátová

Pozor na Lež!

Byla tady jedna paní,
že prý má své služby k mání.
Napeče, navaří, uklidí,
se vším ráda poradí.

Vypadala velmi slibně,
přicházela třikrát týdně.
Zaklepala, pozdravila,
ke stolu se posadila.

Ani sebou nehnula,
natož aby vstanula.
Tak ji říkám: „Hola, hej,
do práce se rychle dej.“

Pečení jí vůbec nešlo,
žehlení jí rychle přešlo.
Vařila jen samé hnusy,
nežraly to ani husy.

Když stírala police,
div nepadla světnice.
Jak začala svoje písně,
přicházely na mě tísně.

A ty rady stály za to.
Třeba jak získat čisté zlato?
To prý musíš do pátku
udělat z kamínků hromádku.
A pak prosit měsíček,
aby půjčil kousíček
toho zlata, kterým září
a na svět se vesel tváří.

Když už bylo všeho dosti,
měl jsem v sobě plno zlosti.
Říkám: «Paní, vy jste úkaz,
ukážte občanský průkaz.»

Paní chvíli mlčky stojí,
asi se něčeho bojí.
Pak vytáhne ten svůj doklad,
drží ho jak vzácný poklad.

Koukám, očím nevěřím,
vztekem o stůl udeřím.
Její jméno je prý Lež,
Táhni z domu! Rychle běž!

A jaké z toho poučení?
Takové snad ani není.
Nepusťte Lež do domu,
způsobí vždy pohromu!

Dej se raději do učení,
vždyť to přece hrůza není.
Pilně studuj, uč se všemu,
ať pak nejsi za ničemu.

Adéla Stříteská

Lež

Lhát se nemá,
to nás učí odmalička.
Lež je totiž jako
oběšence smyčka.

Lež je jako pavučina,
co kolem pravdy omotá se.
Je však trochu jiná,
než na pohled zdá se.

Nohy krátké,
vysoká jak věž.
Taková, pánové,
je ta naše lež.

Lež na další lež se staví.
Kde je jí konec?
Kdo ji zastaví?
Kdo na povrch pravdu vynese
a těm lžím konec přinese?

Čím více lžeš,
tím hlouběji se hrabeš.
Až pozdě si uvědomíš,
že ven se již nedostaneš.

Lepší je upřímnost,
čisté mít svědomí
a pak přátel pár
věrných se objeví.

Přátelství bez klamu,
bez lží a bez zrady.
Nezávidte však,
všechno má své vady.
Teď je však už konce čas,
konec básně a mé rady.

Pravda a lež

Co je pravda?
Co je lež?
Kdo z vás rozezná je?
To těžké jest.

Pravda, ta těžká je,
lež, často, jednodušší.
Co ublíží však víc vaší duši?
Já netuším.

Malá lež někdy ublíží méně
než pravda holá.
Však nesmí jí být více,
avšak kdo odolá?
Já netuším.

Lež, tak sladká,
až neodolatelná.
Pravda, ta hrubá je,
až těžko stravitelná.

Co lepší je?
Milosrdná lež,
či pravda krutá?
Kdo rozsoudí to?
Já netuším.

Někdy lež se stane pravdou.
Kdo rozezná je?
Vždyť sestry to jsou.
A jedna bez druhé
významu nemá.

Kdo poradí mi?
Já ztracená jsem.

Skrytá lež

Jablečný strom
v rajské zahradě,
co láká tě k sobě vůní,
jež sladká je.

„Nepřibližuj se k němu,
to má dobrá rada je,“
řekl Bůh a odešel do háje.

Jablka krásná,
červená jak krev
a vůně sladká,
jako včelí med.

Kdo odolat jim může?
Kdo dodrží ten slib?
Když sám ďábel pokouší mě,
v hadí kůži skryt.

V sykotu jeho,
slova slyším znít:
„Ta jablka tak sladká jsou,
stačí jen ruku natáhnout
a jedno si vzít.“

A já zvědavá,
zda pravda v nich skrytá jest.
Kdo pozná, že jedno chybí?
Vždyť na stromě jich tisíce,
jako hvězd.

Utrhnu jedno,
rozdělím se s Adamem,
a ta sladká šťáva
bude jako sen.

Však ejhle – pravda změnila se v lež.
To jablko zkyslo.
A náš život též.

Lež, dosud pro nás neznámá,
nyní nám kalí zrak.
Kdo ukáže nám směr,
kudy máme se dát?
Kdo rozpustí ten oblak?
Kdo pravdu ukáže,
a ďáblovi úsměv
smaže ze tváře?

Matěj Komenda

Les(ž)

Jednoho dne v lese,
dole v listí právě,
mravenec výra nese,
vleče ho v mokré trávě.

Po nebi letí veverka,
výhled do kraje má
a za ní liška nevelká,
svět se jí krásný zdá.

Tu na strom šplhá jelen,
bojí se dole být,
by nebyl do hlavy střelen,
chce ještě chvíli žít.

Myslivce honí sova,
myš zase loví kočku,
do nory se schová,
vše sleduje po očku.

V potoku plave suchý vlk
a že se to zdá divné?
však je to jenom velký PLK,
to si hned každý všimne.

Ne, tohle není žádná lež,
je to jenom pouhý sen,
co se mi zdál včera jen.

Lež jako věž

Dlouhý nos a krátké nohy,
svědí jazyk jako veš,
přátele, jak se jí hodí,
to vše má ta lidská lež.

Tiše mezi lidmi chodí,
dům od domu dveřmi vchází,
ráda všechny za nos vodí,
klacky druhým k nohám hází.

Lehké je šířit ji stále,
z pusy letí skoro sama,
od chudých po pana krále,
v každém kraji je nám známa.

Jestli je ti život milý,
drž se od ní pořád dále,
nenechej ji ani chvíli
v hlavě jako sudy válet!

Láska však, ta nikdy nelže,
nakonec ta lidská lež
před mocí lásky vždycky selže,
i když je velká jako věž.

Lež v zrcadle

Každé ráno vstanu hned,
u zrcadla slídím,
zavistí by každý zbled,
postavu svou vidím.

Krásný, velký jako jedle,
svalnatý a hezký,
jsem ze sebe totál vedle,
já jsem ten hoch z Beskyd.

Vlasy blond a oči modré,
pekáč buchet, vyplá hruď,
nos i uši taky dobré,
jestli chceš, tak se mnou buď.

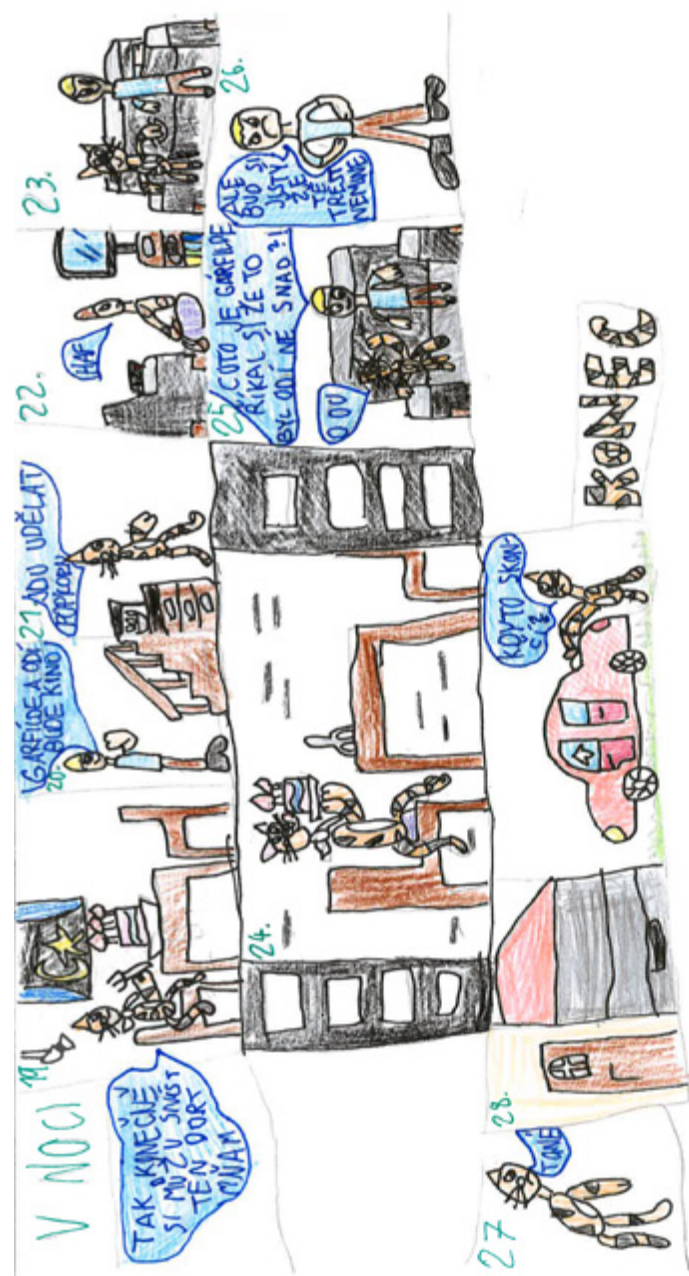
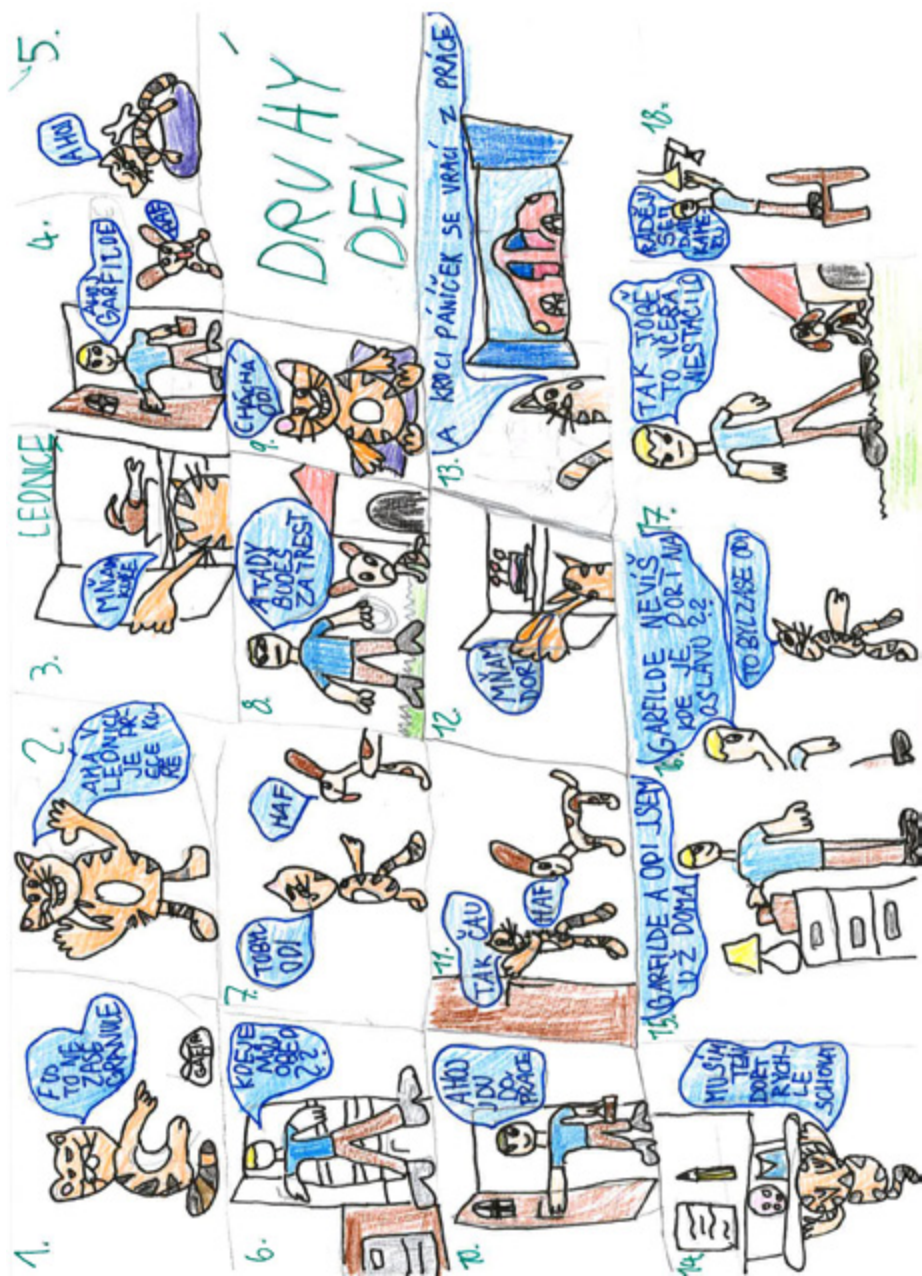
Při úsměvu dólíčky,
to by si snad každý přál,
skládám také písničky,
zkrátka borec, ideál.

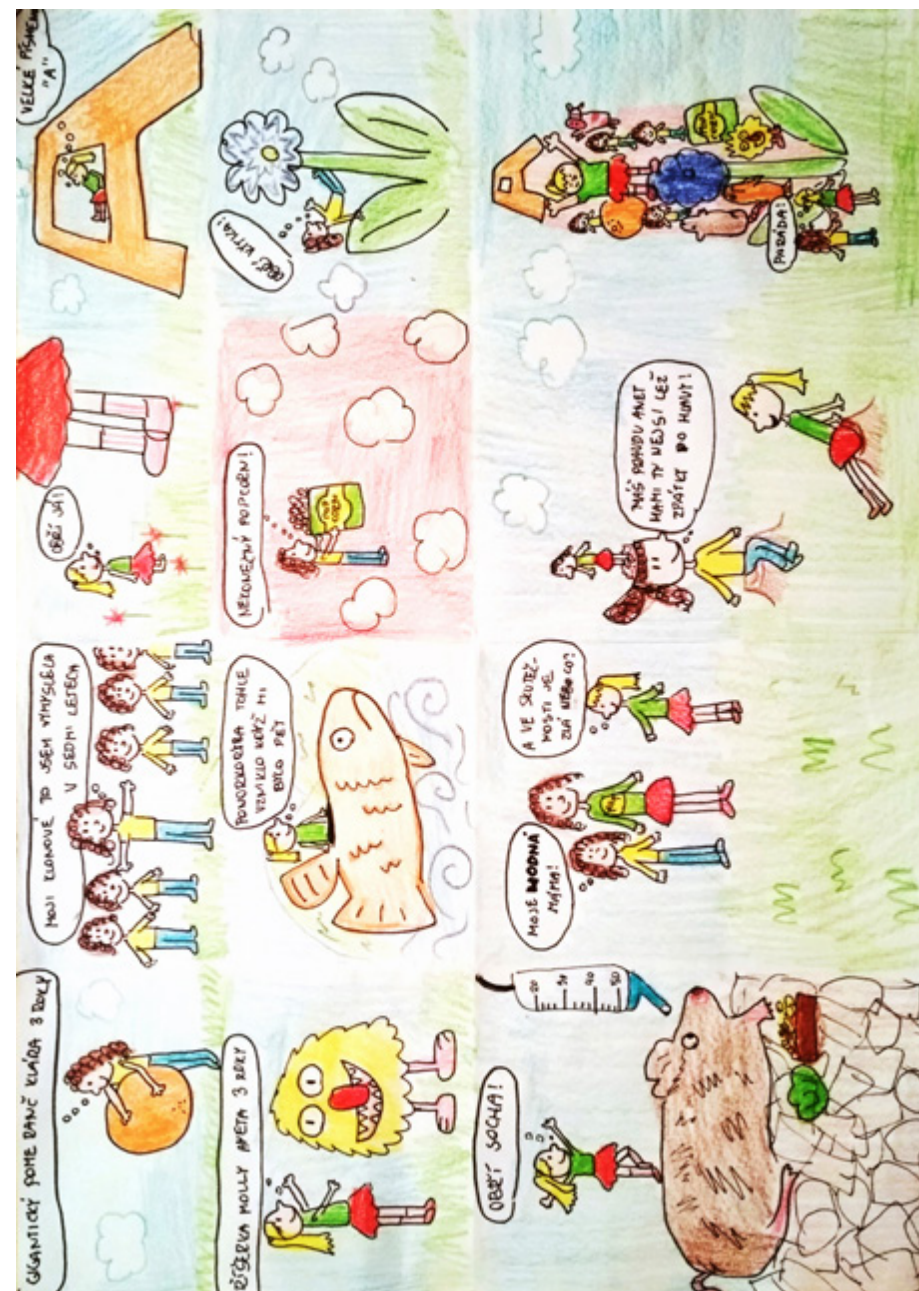
Protřu oči, zjistím pak,
že se všechno mění,
to mě asi šálí zrak,
borec už tu není.

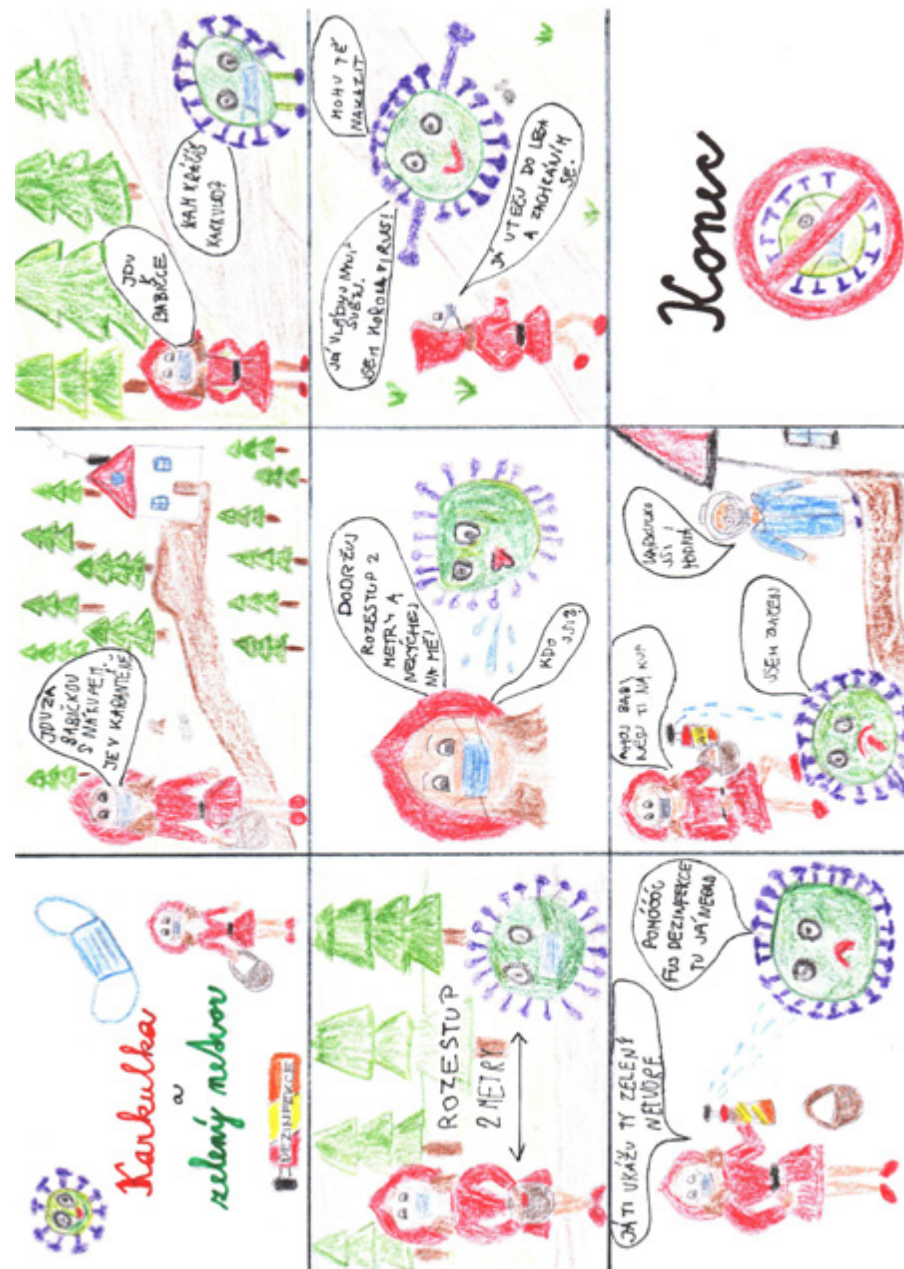
Zrcadlo to zrádné klame,
skočil jsem mu na špek,
lže mi a říká to samé,
pořád mám na něj vztek.

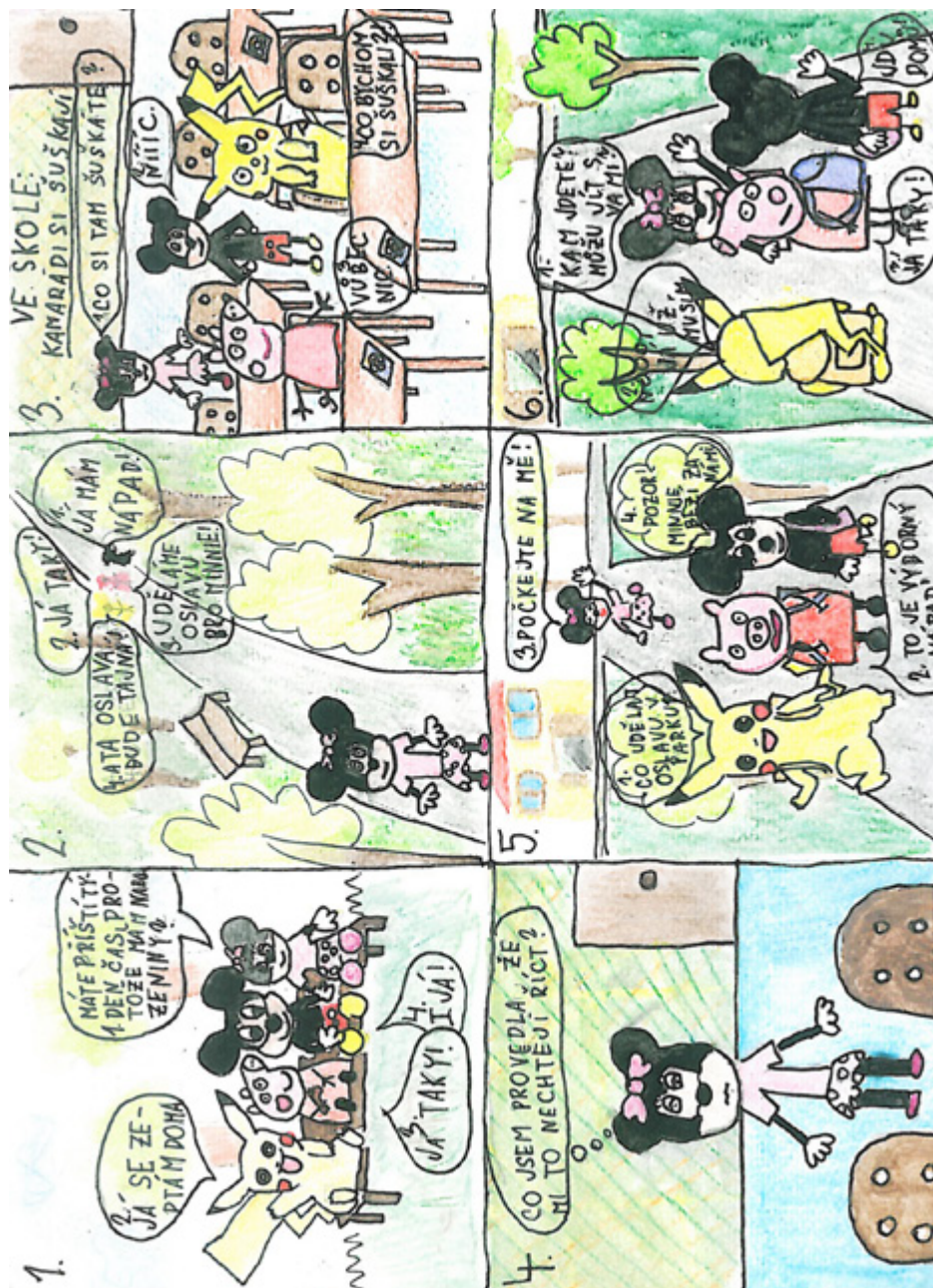
Lež
i jako
vez

* boom! *
Lež jako věž

Největší lež, které uvěřilo téměř celé lidstvo je, ... že neexistují skřítky, víly, bubáci a ostatní nadpřirozené bytosti. Když se člověk narodí, vidí vše a věří všemu. Jeho rodiče a okolí, ho začínou přesvědčovat, že to tak není. A pořád nám dětem to rodiče vtoukají do hlavy. Až pak vyrosteme v rodiče a pleteme zase my své děti.

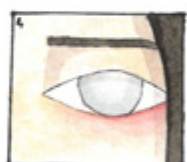
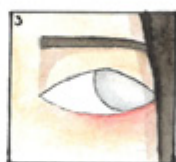

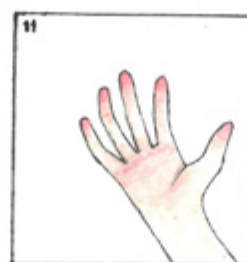
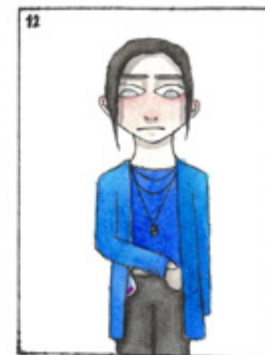
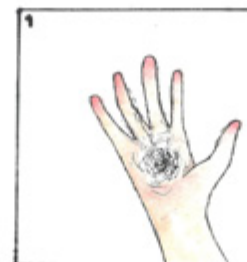
Lži, které nevidíme

Julie Cábová 2. AB

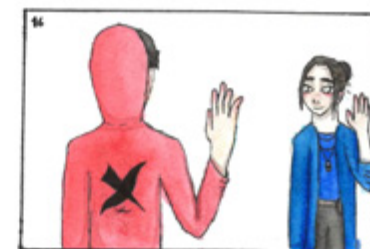
Detektiv je vlastně celkem rozjímavá práce, člověk se musí naučit lézt na ostatních pomocí obličejů, chování a postojů. Je tu ale někdo, kdo máš být vidět: křivo (pro nás neviditelní) lidé se naučují skrývat se.

1

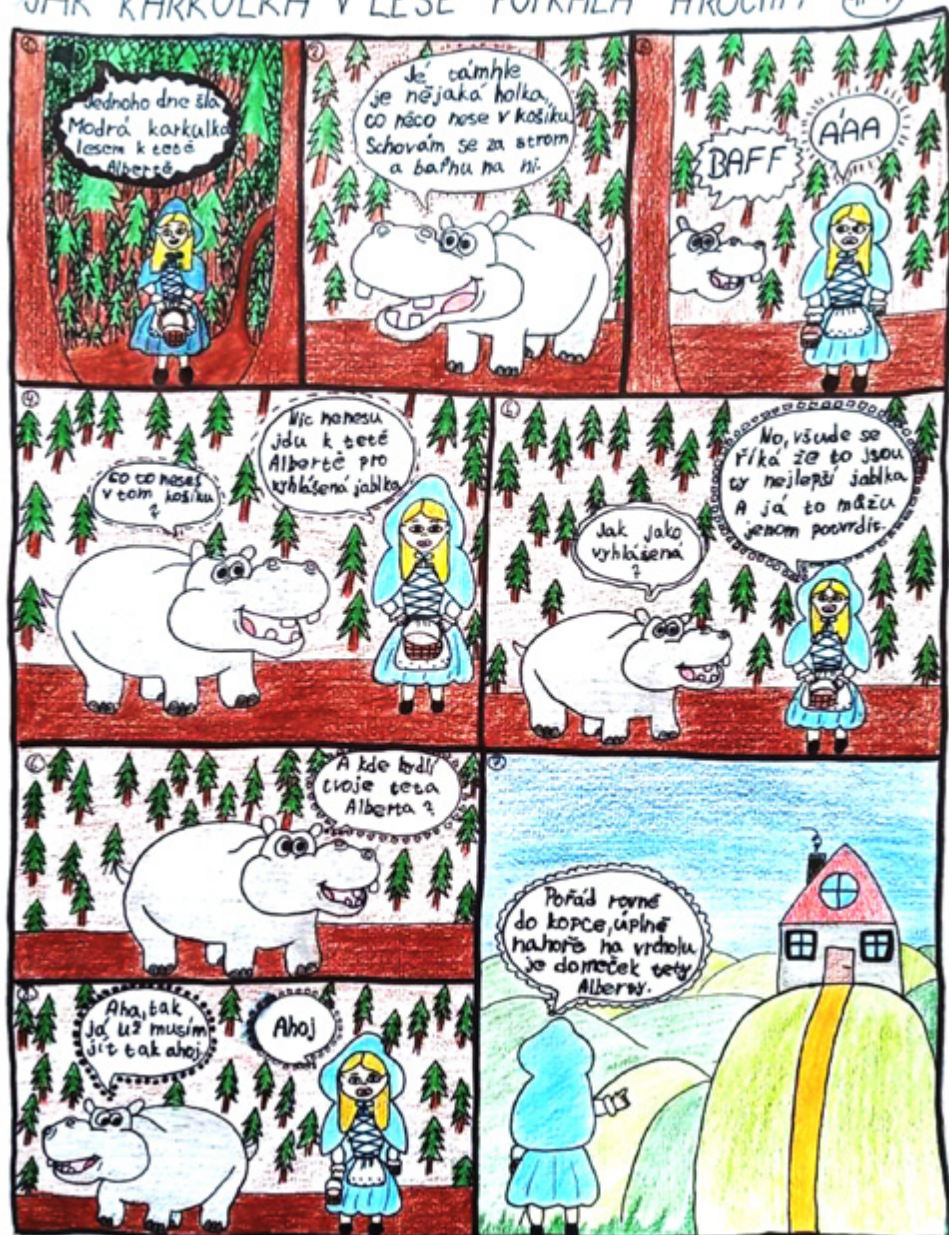

Proč to děláš? No protože kdyby tu nebyl nikdo, kdo by tě měl, lidé by se ve svých křivkách ukrývali.

2

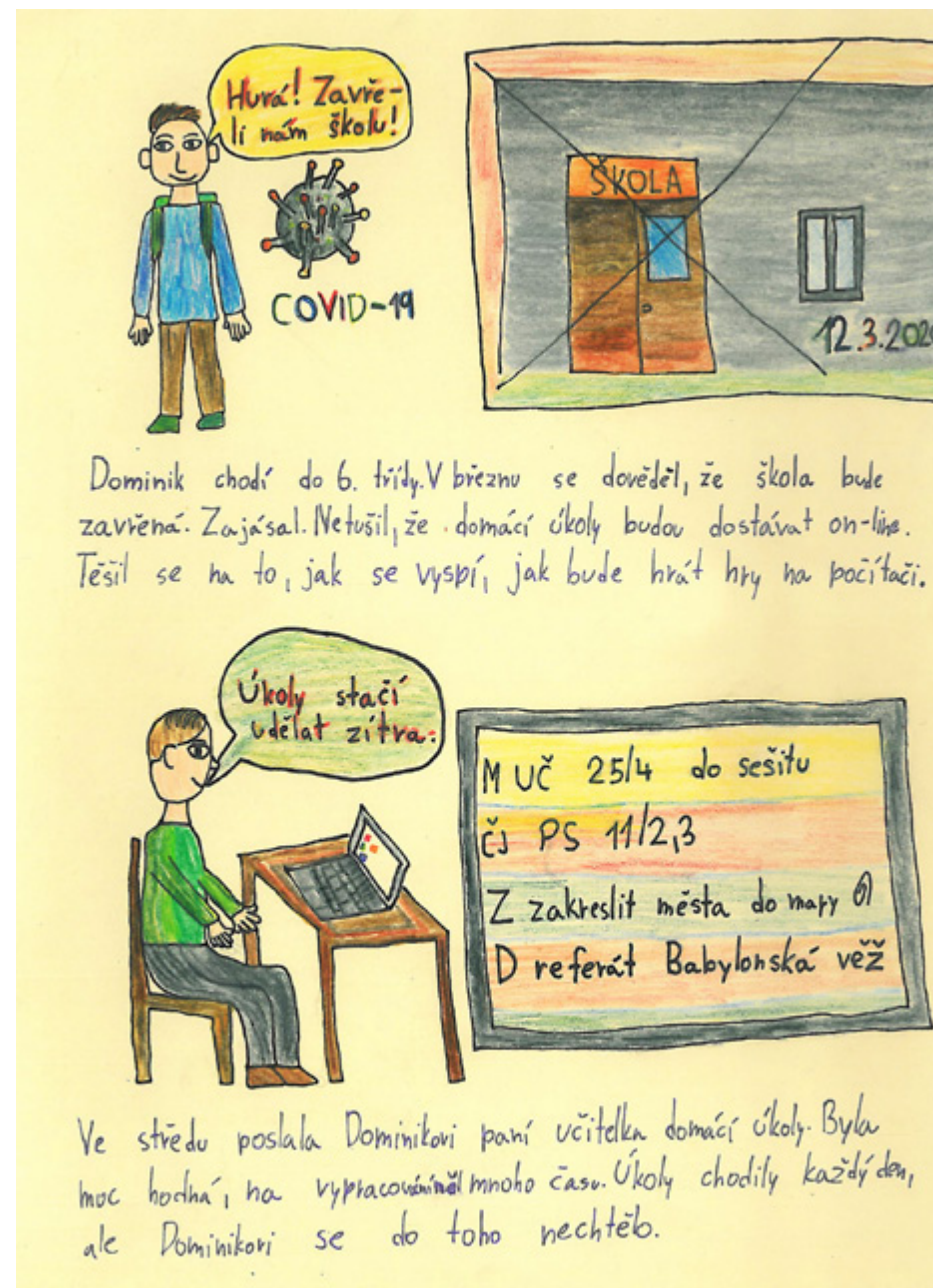
JAK KARKULKA V LESE POTKALA HROCHA #1

LHÁT SE NEVYPLÁCÍ

Radim Pospíšil
6. třída
ZŠ Salvátor

Dny, týdny ubíhaly a Dominikovi se úkoly hromadily, ale v hlavě měl hru minecraft. Začínal na nule a každý den se těšil, že zdolí další level.

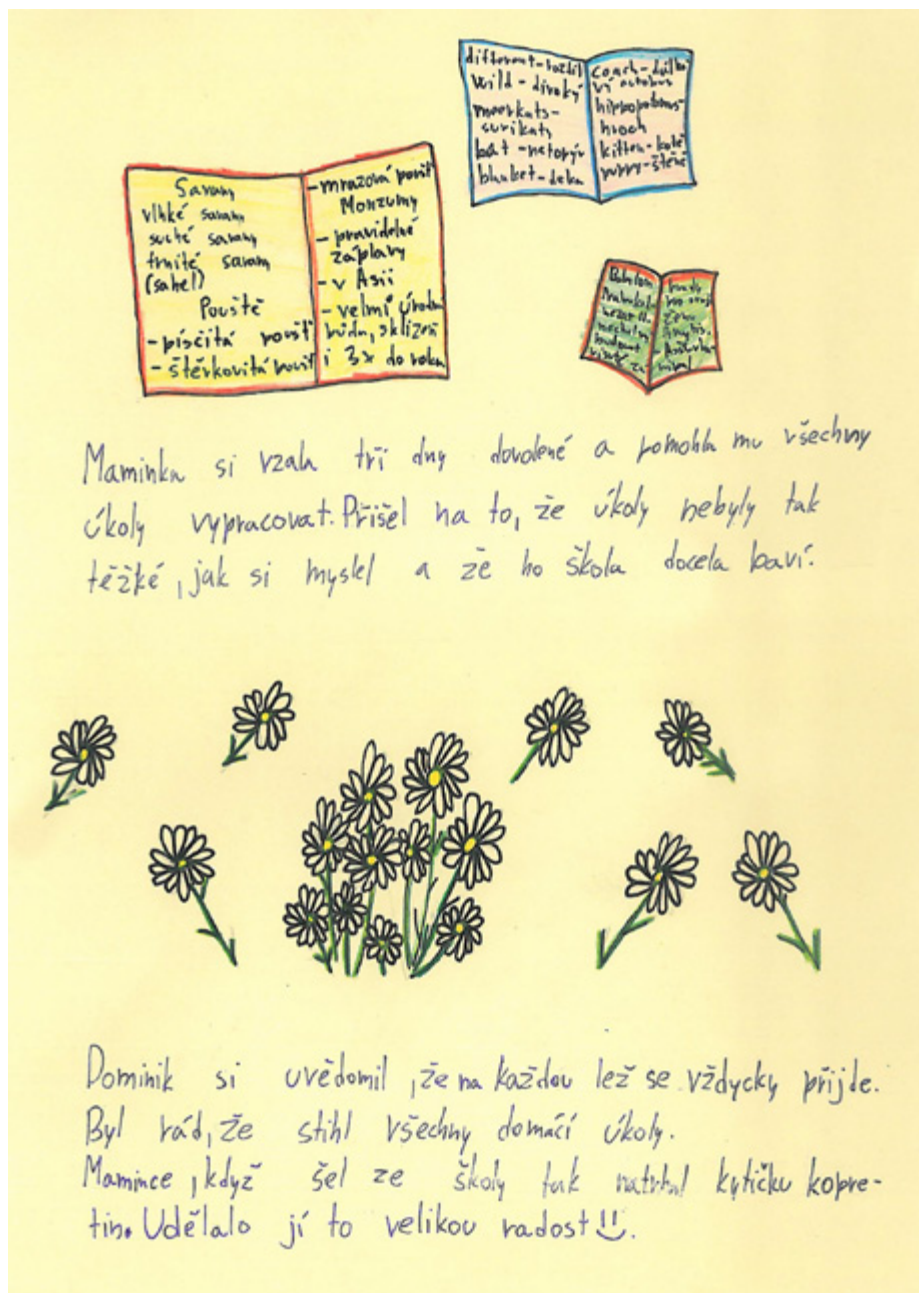
Jeden večer Dominik ve zprávách slyšel, že epidemiologická situace se lepší a žáci budou moci za týden nastoupit do školy. Zalekl se. Uvědomil si, že mu rodiče věřili, že se poctivě připravuje, a on je podvedl.

Večer nemohl usnout a když se mu podařilo zaspát, tak se mu zdálo o hromadě knížek a prázdných sešitech. Ráno se se svou lží svěřil rodičům.

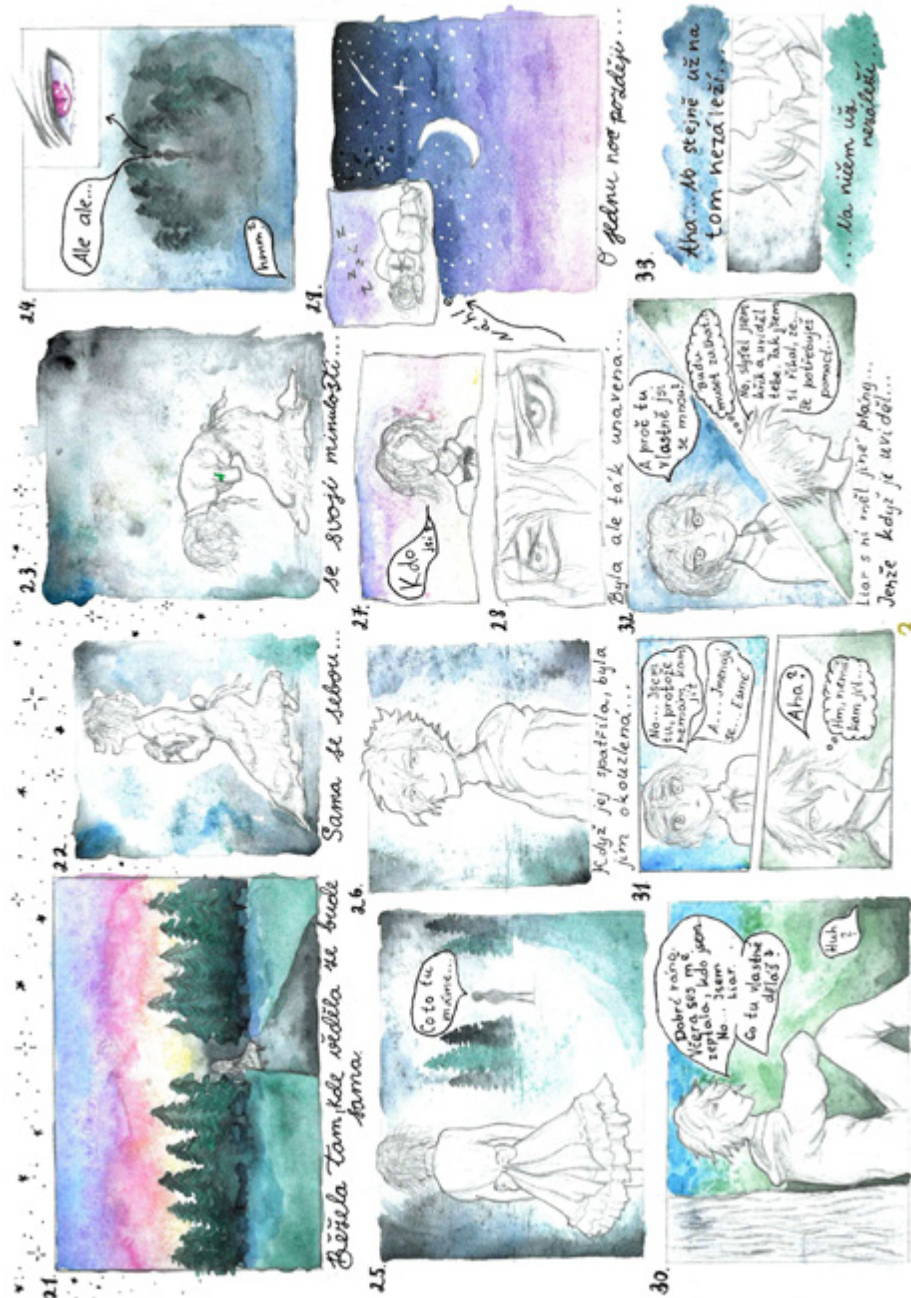

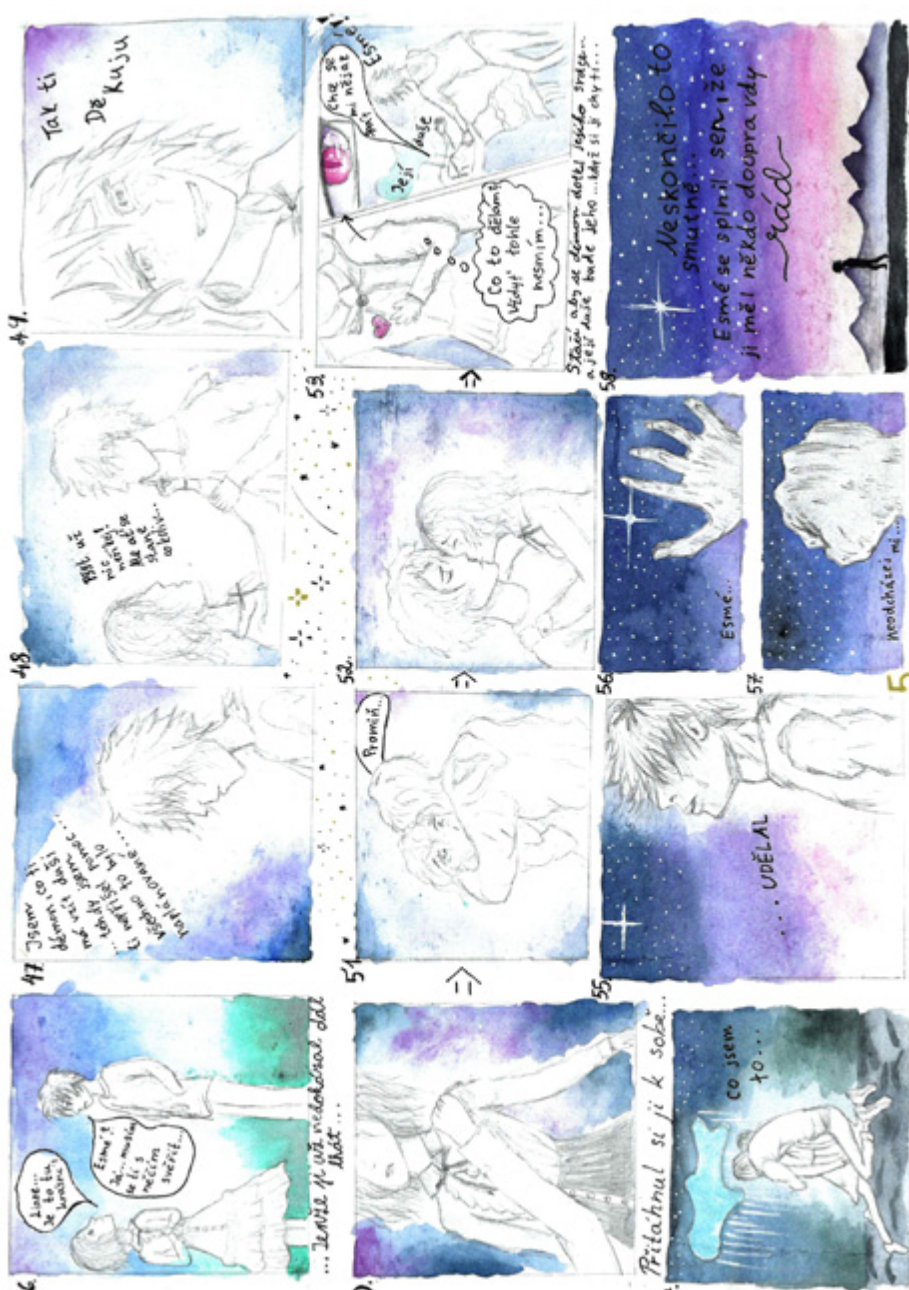
Rodiče byli z Dominika smutní, nakonec mu přece jen odpustili, protože ho mají rádi. Dominika lež velice mrzela.

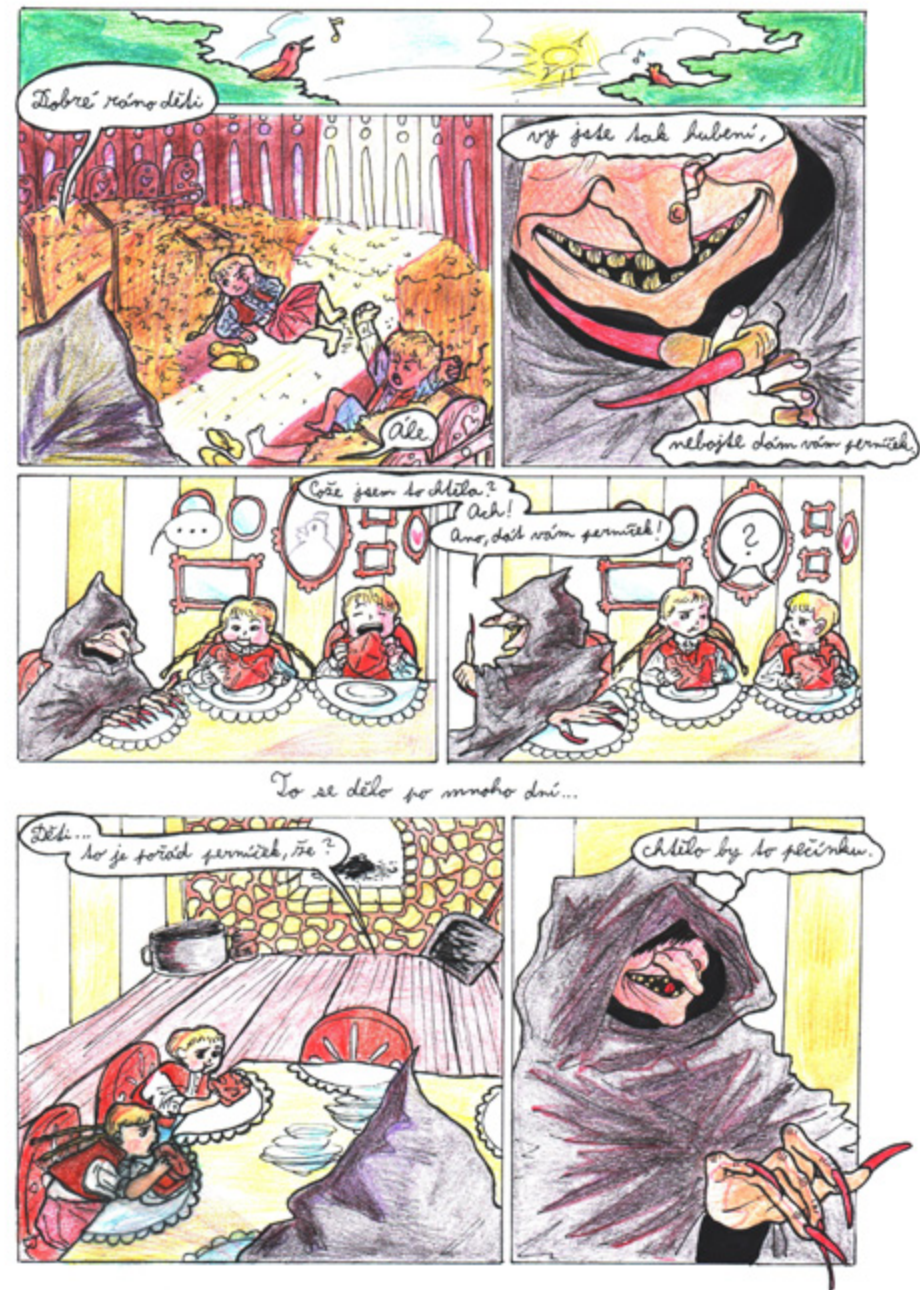

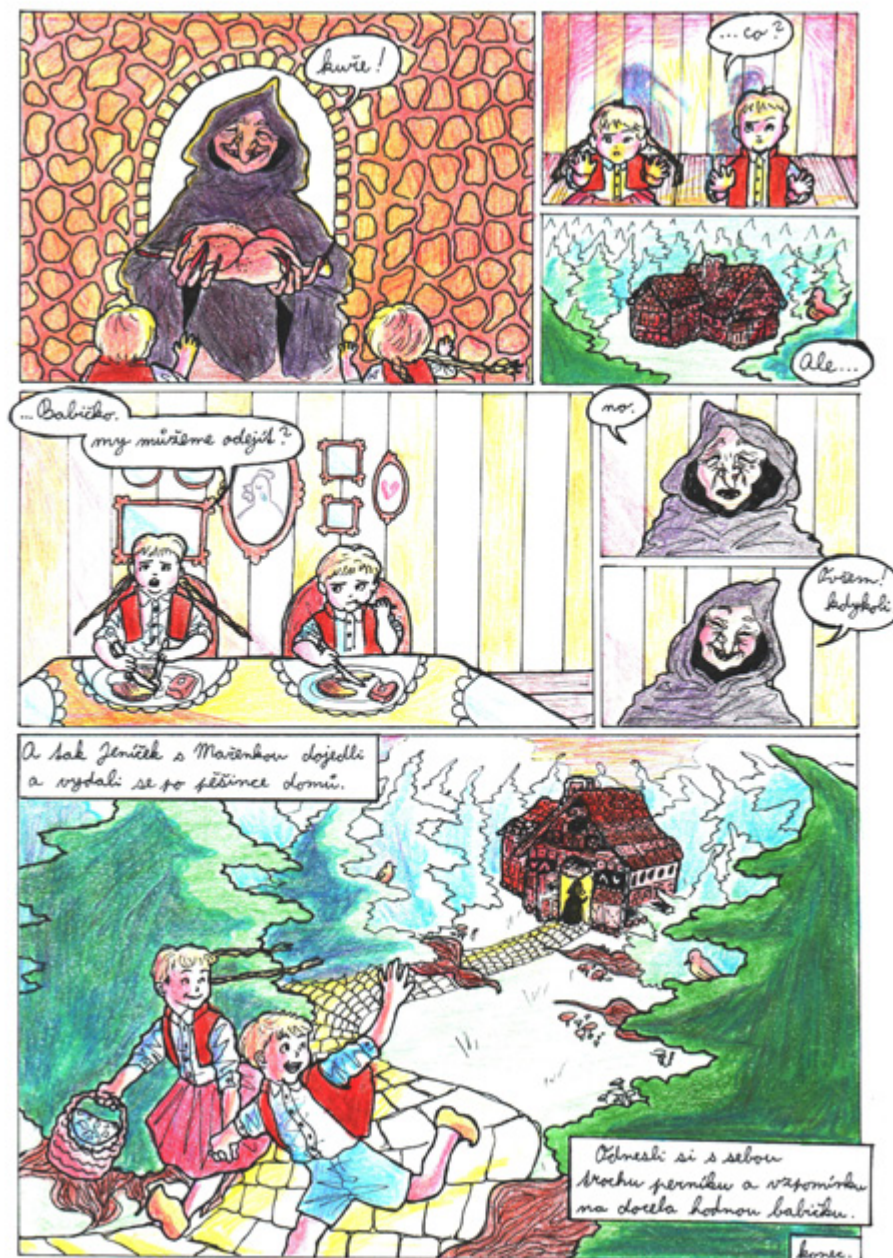
Sacrifice

Obsah

I. Kategorie (1. – 3. třída)

Próza

1. Jenáčková Tereza: O Karkulce a Broňovi
ZŠ Trávníky, Vsetín, 3. třída	4
2. Stratilová Eva Alena: Jak Karkulka v lese potkala
princeznu Mochomůrku, ZŠ Rokytnice, Vsetín, 3. třída	6
3. Špůrková Zuzana: Zlaté prasátko
ZŠ a MŠ Branky, 3. třída	7

Poezie

1. Janáčková Mariana: Jak fialová Karkulka chodila
krmit obrovu babičku, ZŠ Trávníky, Vsetín, 3. třída	9
2. Hromadová Sofie: Červená Karkulka
ZŠ Trávníky, Vsetín, 3. třída	10
3. Devetzi Georgia: Karkulka a jelen
ZŠ Trávníky, Vsetín, 3. třída	10

Komiks

1. Pospíšilová Veronika: O hodné ovečce
ZŠ Salvator, Valašské Meziříčí, 2. třída	54
2. Randýsek Pavel: Karkulka a zelený netvor
ZŠ Trávníky, Vsetín, 3. třída	61
3. Vinkler Vojtěch: Garfieldův den lží
ZŠ pro sluchově postižené, Valašské Meziříčí, 3. třída	56

II. Kategorie (4. a 5. třída)

Próza

1. Chrobáková Anna: Antilež
ZŠ Integra, Vsetín, 5. třída	12
2. Vašut Čestmír: Růžičková kapusta
ZŠ T.G.M., Horní Bečva, 5. třída	15
3. Komnacká Kateřina: Únos Sněhurky
ZŠ T.G.M., Horní Bečva, 5. třída	17

Poezie

1. Chrobáková Anna: Lež
ZŠ Integra, Vsetín, 5. třída	18
2. Zavičák Vojtěch: Lež jako věž
ZŠ Salvator, Valašské Meziříčí, 5. třída	18

Komiks

1. Chrobáková Anna
ZŠ Integra, Vsetín, 5. třída	58
2. Pavelková Noemi
Valašské Meziříčí	62
3. Foltýnová Sára: Lež jako věž
Valašské Meziříčí	64

III. Kategorie (6. a 7. třída)

Próza

1. Pobořilová Ema: Můj dědeček
Gymnázium Rožnov pod Radhoštěm, třída 1.A8 20
2. Pernická Ema: Cesta k Lesklému pramenu
Gymnázium Rožnov pod Radhoštěm, třída 1.A8 21
3. Šťastná Eliška: Deník ze čtvrtého rozměru aneb o čem
vyprávějí sny, Gymnázium Rožnov p. Radh., třída 2.A8 23
3. Fiala Jiří: Je Země kulatá?
ZŠ Luh, Vsetín, 6. třída 29

Poezie

1. Hrušková Viktorie: I taková může být lež
ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm, 7. třída 32
2. Janýšková Adéla: Lež má krátké nohy
ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm, 6. třída 33
3. Vrzalová Eliška: Lež jako věž
Gymnázium Rožnov pod Radhoštěm, třída 1.A8 35

Komiks

1. Cábová Julie: Lži, které nevidíme
Gymnázium Rožnov pod Radhoštěm, třída 2.A8 68
2. Šulová Michaela: Jak Karkulka v lese potkala hrocha
ZŠ Luh, Vsetín, 6. třída 70
3. Pospíšil Radim: Lhát se nevyplácí
ZŠ Salvator, Valašské Meziříčí, 6. třída 72

IV. Kategorie (8. a 9. třída)

Próza

1. Fárková Ema: Dopis pana Koudelky vnukovi Frantovi
Gymnázium Rožnov pod Radhoštěm, třída 4.A8 38
2. Štulerová Eva: Chlad ženy, jež jsem miloval
ZŠ Nový Hrozenkov, 9. třída 40
3. Vašutová Radka: Lež jako věž
Gymnázium Rožnov pod Radhoštěm, třída 4.A8 44

Poezie

1. Kubjatová Markéta: Pozor na Lež!
ZŠ Salvator, Valašské Meziříčí, 8. třída 48
2. Stříteská Adéla: Lež, Pravda a lež, Skrytá lež
ZŠ Loučka, 9. třída 49
3. Komenda Matěj: Les(ž), Lež jako věž, lež v zrcadle
ZŠ Salvator, Valašské Meziříčí, 8. třída 51

Komiks

1. Miturová Anna: Docela milá babička
ZŠ Luh, Vsetín, 9. třída 82
2. Sačková Markéta: Sacrifice
ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm, 9. třída 77
3. Sommerová Tereza, Burešová Sofie: Rodina nade vše
ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm, 9. třída 86

Lež jako věž

**Almanach oceněných prací okresního kola
literární soutěže O poklad strýca Juráša
2020/2021**

Vydala Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm,
příspěvková organizace, v roce 2021.

Bezručova 519, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm

www.knir.cz, knihovna@knir.cz

www.facebook.com/knir.cz

Práce nebyly jazykově ani stylisticky upravovány

Sestavila Jitka Slezáková

Vítězné práce vybrala porota ve složení: Jitka Slezáková,
Pavla Holmanová, Ludmila Holbíková, Dušan Trličík

Ilustrace na obálce Anna Miturová

Grafická úprava Jakub Sobotka

Počet stran: 94

Náklad: 100 ks

Vydání první

ISBN: 978-80-87334-45-4

Městská knihovna
Rožnov pod Radhoštěm

**masarykova veřejná knihovna
vsetín**

**KNIHOVNA
VALMEZ**

Městská knihovna
Rožnov pod Radhoštěm

